JURNALUL S.F.

Anul III Nr. 97
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini - 250 lei

MAESTRUL LITERATURII HORROR ✦ *PRESA PE SCURT * ULTIMUL CONCURS DE PROZĂ SF AL ANULUI* ✦ *POŞTA REDACŢIEI*

CLIVE BARKER

LISTA INVITAŢILOR LA LANSAREA NUMĂRULUI 100 JSF

George ANANIA
Lucian BĂBEANU
Mihai BĂDESCU
Emil BĂRBULESCU
Romulus BĂRBULESCU
Aurelius BELEI
Mircea CĂRBUNARU
Mihai CIOCHIA
Marian COMAN
Mugur CORNILĂ
Lucian DĂNILĂ
Matei DONEA
Oana DURICAN
Daniel ENACHE
Vlad FRÎNGHIU
Silviu GENESCU
Mihaela GHEORGHE
Jeana GHEORGHIU
Ştefan GHIDOVEANU
Călin GIURGIU
M.L. GOGA
Paul GRIGORIU
Florin GROFU
Costi GURGU
Michael HAULICĂ
Răzvan HARITONOVICI
Ion HOBANA
Cătălin IONESCU
Dănuţ IVĂNESCU
Darius H. LUCA
Ioan LUNGEANU
Carmen MAFTEI
Victor MARTIN
Mihaela MURARU
MĂNDREA
Lucian MERIŞCA
Ana Veronica MIRCEA
Marian MIRESCU
Alexandru MIRONOV
Felix MOGA
MTC Constanţa
Florin MUNTEANU
Cristinel NEDEA
Ana Maria NEGRILĂ
Mioara NEGULESCU
Valentin NICOLAU
Dodo NIŢĂ
Mircea OPRIŢĂ
Dan PANĂ
Viorel PÎRLIGRAS
Tudor POPA
C. T. POPESCU
Dan POPESCU
Roxana POPESCU
Vlad POPESCU
Alina POPOV
Doru PRUTEANU
Liviu RADU
Sorin REPANOVICI
Cornel ROBU
Cornel SECU
Mihai Victor STOICA
Liviu SURUGIU
Dan TĂRĂCILĂ
Cătălin TENIŢĂ
Pompilian TOFILESCU
Florin Mircea TUDOR
Andrei VALACHI
Sandu VASILE
Gabi VÎLSAN

Şi bineînţeles redacţia JSF.

SOLUŢIILE INTEGRAMEI "GENURI SF"

F-AN-PTT-A-IAZ-ODORANTA-INESTIMABILE-TEPES-NUMAR-BA-A-TOC-INA-SACROSANCT-CYBERPUNK-IM-L-RO-ITI-U-U-UTOPIE-TOCAT-BUGET-HORROR-SAR-ERA-ORA-OI-ASPIRANT-UNA-INSERIAT-AGAT-C-TE-A-TREPANARI-AT-ERATE-ACIDA

Soluţiile integramei "Edituri SF" ne pot fi trimise cel mai tîrziu pe 30 nov. 1994, data poştei. Succes!

ERATĂ

Fiindcă tot vorbeam de erate: dintr-o neatenţie, mai mult sau mai puţin voluntar-patriotică, două definiţii din grila JSF-ului 96 au apărut greşit. Urmărind verticala 2, corectaţi:

- în prima căsuţă cu definiţii, pe cea de-a doua - "CU CUPĂ";
- în a patra căsuţă cu definiţii, cea de-a treia este "A CUNOAŞTE".

Şi, pentru că greşeala îmi aparţine, mă căiesc: mac, mac, mac!

Nicu GECSE

JURNALUL ®

Editat de: INTACT SF

PREMIILE CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993 - PLOIEŞTI
CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIŞOARA
GEOVALY SRL - BUCUREŞTI (activitate promoţională)
CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*

Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Sebastian CORN, Mihail GRĂMESCU, Cristian IONESCU, Mara POPA M. D. PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION (REDACTORI) Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (FOTOREPORTERI)

ADRESA REDACŢIEI: *Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti*
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR REVINE AUTORILOR

Director administrativ : *Titus GUVIR*
Tehnoredactare computerizată *Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ*
Culegere: *Roxana Rogojinaru*
Corecturi: *Nicu GECSE*
Montaj offset: *Georgiana DUCMAN, Mariana SEBE, Silvana GREERE*

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititori din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 Bucureşti - România Piaţa Presa Libera nr. 1

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor JURNALUL

Redactor şef: Marius TUCA

Tiparul executat la INTACT

Concursul Dino de 5000 lei

WorldCon '96 va avea loc în BUCUREŞTI FNTSF-ul luptînd din greu pentru aprobări. În cazul în care zvonul se confirmă JSF-ul oferă GRATUIT 10 locuri!

UN AN DE LA INFIINŢAREA ASOCIAŢIEI BRANT SF PROMOTION

În perioada 3-4 decembrie va avea loc o întîlnire cu membrii asociaţiei în staţiunea Dîmbu Mare. Cazarea 7500 lei, masa festivă 12.000.

Informaţii suplimentare la tel. 068/115599 (Ana Maria BORLAN) sau 068/122573 (Călin Giurgiu)

PRESA PE SCURT

„SUPER NOVA" NR. 54

În primul rînd salutăm prezenţa Anei Veronica Mircea care ne spune (într-un articol şi un interviu) cum se vede SF-ul românesc de pe plaiurile vrîncene. În aceeaşi pagină, adică 3, bonjour lui Ovidiu Bufnilă care-şi aduce contribuţia la fabricarea acestui număr cu povestirea *„Aquarium"*. Scriitorul va fi şi invitatul CLUBULUI SUPER NOVA, club ce-şi va începe activitatea sîmbătă, la ora 16, în incinta barului Casei Studenţilor din Iaşi. iniţiatorii declară că au fost mînaţi de la spate de numeroşii cititori ai SN să înfiinţeze un cenaclu cu acelaşi nume, dar ei, modeşti cum sînt, au lăsat numai QUASARULUI ozonul laşului, mulţumindu-se să soarbă aburii unui suc într-un club, stînd la taifas. Idee bună de altfel, mai ales că le dăm dreptate cînd spun că s-a cam pierdut, în ultimii ani, deprinderea dialogului.

La rubrica **„Fandomităţi" Matei Donea** şi Revelionul SF, Zilele Papilian şi o ameninţare discretă cum că în nr. 4 din HELION va fi prezentată SN.

Bookshop ne prezintă de data aceasta ultimele noutăţi SF din Anglia, **Star Trek - Generaţia următoare: Efecte speciale, *Florin Mircea Tudor*** ocupîndu-se în pagina 4 de personajul **Data**. ***(Lucruri interesante despre maşinăriile şi efectele speciale pe computer.)*** Tot în această pagină, într-o *„Compoziţie cu epitaf, oglindă şi fereastră deschisă"*, V. Pîrligras îşi permite un „cîmp vizual mai larg şi o opinie obiectivă asupra fandomului SF" idee ce i-a surîs în timpul **Zilelor Pentagrama** cînd discuţiile s-au învîrtit ca un patruped în jurul cozii, între SF şi Fantastic. După părerea domniei sale **„SF-ul a murit! Trăiască F-ul."** Citiţi-l şi veţi vedea dacă are dreptate sau nu. Iar noi vă invităm la o lectură a **„Super Novei"** pentru a vedea dacă am avut dreptate sau nu să v-o semnalăm.

Monte Carlo

CURIERUL NAŢIONAL, 12 NOV. 1994

Pagina de **"Ştiinţă-SF"** prezintă un crochiu al Pentagramei '94 semnat de **Mara Popa**, un calup *"Ştiaţi că..."* şi un portret **"Victor Anestin"** realizate de Aurel Cărăşel. Un spaţiu mai generos este acordat fanzinului **"A cincea dimensiune"** al cenaclului botoşenean SUFLET. Nu-i rău începutul acestor liceeni, dar citind proza *"Cînd zeii mor"* de **Dan Ciucălău** întîlnim inerente (?!?) stîngăcii: *"şi-l lovi pe cavaler despicîndu-l*

trunchiul de restul corpului" sau "Din corpul lui nu mai rămăseseră decît cîteva petice din cămaşă" (?!?).

STRICT SECRET 238

Citiţi **"Coliţii din canal"** de **Pierre Bellemare (trad. V. Orolan)**, **"Cutia de scrisori"** de **Cătălin Goşu**, celebra **"O baie în mare"** de **Anne Harcourt** (o mică short-story cu doi traducători) şi decese electronice cică de Harry T. Francis.

La rubrica **"Dacă doriţi să revedeţi..."** puteţi regăsi grafica unui număr trecut din Curierul Naţional.

Ce mai aflăm? Prof. Cărăşel "traduce" două noi profesii **"staţionist"** şi **"zinolog"**, ne spune că **"ledul clipiu"** şi că **"avea acces pe 36 de canale"**.

C. Goşu îi ţine isonul : *"Pata o irita, mai ales de cînd începuse să creadă că o căpătase în dreptul clădirii Poştei. În cameră, trînti uşa şi se încrîncenă împotriva ei cu o lamă."* Biata clădire, sărmana Poştă, nefericita cameră, năpăstuita uşă... care dintre ele va fi fost ţinta năprasnicei lame? Oare mai contează dacă-l "î" sau "â" ?

Nicu GECSE

NUMĂR REALIZAT ÎN COLABORARE CU SUPER NOVA

Liviu Surugiu şi JSF anunţă organizarea
ULTIMULUI CONCURS DE LITERATURĂ SF AL ANULUI'94

○ Se admit mai multe lucrări de autor, dar nu mai mult de zece pagini dactilo fiecare. ○ Prozele, dactilografiate la două rînduri, vor fi expediate pînă la data de 6 Decembrie ac pe adresa redacţiei. ○ Ele trebuiesc însoţite de un plic închis care să conţină numele şi adresa autorului. ○ Taxa de participare este de 1500 de lei. ○ Se vor acorda trei premii. Marele Premiu în valoare de 100000 de lei va fi înmînat cîştigătorului cu ocazia lansării numărului 100. Tot atunci vor avea loc mai multe miniconcursuri de proză şi grafică. Textele şi grafica urmînd să apară în primul număr al Jurnalului SF din 1995.

Poşta redacţiei

* Nicolae Apetre (Braşov) - Nu ai ajuns încă la un nivel care să justifice debutul. Încearcă să-l contactezi pe cei de la BrAnt (vezi pag. 2). Cu ajutorul lor vei evolua mult mai repede. Manuscrisele şi desenele nepublicate nu se înapoiază. Dar dacă ne faci o vizită...

* Hrib Florin Iulian (Hunedoara) - Proza trebule stilizată: prea multe explicaţii, prea multe amănunte etc. Articolele sînt publicabile, dacă le dactilografiezi şi păstrezi tiparele rubricii:filme care circulă pe casete video.

* Dehelean Dragoş (Constanţa) - Eşti un mic/mare dur, nu? Ce-ai zice să ne faci o vizită cu ocazia lansării nr. 100? (Mişto scrisoarea am vrut să o public la Scrisoarea săptămînii, dar ţi-am respectat rugămintea.)

* Liviu Surugiu (Teleorman) - 1. Am fost nevoit să fac unele mici modificări în anunţul tău. 2. Nu mi-ai transmis nr. de telefon unde poţi fi contactat. 3. Am rezolvat problema cu banda pentru maşina de scris, dar am nevoie de model. 4. Aveai dreptate în problema „Mîinilor ..." dar avem de discutat pe text.

* A.V. Mircea (Focşani) - Încercăm să rezolvăm, dacă nu reuşim sînteţi de acord să primiţi una bucată diplomă lucrată de subsemnatul pe calculator?

* Aurelius Belei (Brăila) - 1. Sper să depăşeşti problemele financiare odată cu apariţia prozei în fanzinul Temps Tot (Felicitări!). 2. Nu cred că demisia din postul de preşedinte al cenaclului e cea mai bună soluţie. 3. Numărul special va apare în ian. 95.

* Vanghele Ion (Ploieşti) - Multe lucruri frumoase şi interesante, de ce nu încercaţi să publicaţi ceva în Strict Secret?

* Doru Prutenu (Bucureşti) - V-om publica articolul în limitele spaţiului disponibil.

* Streză Mihai (Galaţi) - Clasică, mai aşteptăm.

Adrian Bănuţă

Planetariumul din Madrid lansează albumul lui Mike Oldfield

Mike Oldfield a ales Planetariumul din Madrid ca loc de lansare a ultimului său album.

Pentru a-şi ilustra muzica şi a simula o călătorie galactică, el a luat în locaţie aparatura Planetariumului.

Albumul se intitulează „SONGS OF A DISTANTS EARTH" şi are ca subiect o călătorie spre planeta **Oceana**, aflată la 50 de ani lumină de Terra.

„Pentru mine orice fotografie sau pictură semnată Picasso este o frîntură de realitate. În consecinţă, cartea lui Arthur C. Clarke, Odiseea spaţială 2001, îmi oferă o viziune ideală pentru a-mi compune muzica."

După „Tineretul Liber"

Fenomenul HORROR
în Literatură

Literatura modernă este martora unui paradox de necontestat: existenţa a ceea ce este numit genul **„horror"**. Neglijate de majoritatea criticilor de marcă, caracterizate drept *„sub-literatură"*, producţiile maeştrilor terifiantului sunt realmente devorate de cititori — de altfel ca şi science-fiction-ul cu care, uneori, se „înrudeşte".

Deci ce este genul **„horror"** şi care este astăzi evoluţia sa? Întrebarea pare pur retorică pentru încă neavizatul cititor român. Acest gen literar atît de răspîndit în aproape toate ţările lumii *(conform unei statistici a revistei **Locus**, după „explozia" de titluri din 1988, piaţa s-a stabilizat, aşa încît în perioada 1989–1992 15% din totalul cărţilor publicate în America, respectiv 9% în Anglia, îi aparţineau)*, a fost completat necunoscut – fiind interzis – publicului larg pînă prin 1992–1993 cînd o serie de edituri precum **Nemira, Opimp, Multistar, Baricada, Vremea, Dacia** şi-au inaugurat seriile specializate. O mare parte din vină pentru „neacceptarea" acestei literaturi atît de dinamice le revine criticilor noştri care, aproape în totalitate, strîmbă din nas cînd este pronunţat cuvîntul **„horror"** sau **„thriller"**, – în alt context – considerîndu-l nedemn de a sta alături de marile creaţii literare ale omenirii. De ce? Probabil atît din teama de a nu fi luaţi în ris de confraţi, cît şi din necunoaşterea temeinică a fenomenului în lumea contemporană.

Este bine de ştiut că în librăriile „onorabile" ale marilor metropole există sectoare întregi dedicate **horror-ului** *(de altfel, ca şi science-fiction-ului şi thriller-elor)*. Tirajele ating cifre uluitoare pentru un editor român care adesea are probleme în a-şi vinde o carte tipărită în doar zece sau douăzeci de mii de exemplare *(Stephen King, 34 volume în peste 125 milioane exemplare, Dean R. Koontz, 55 romane în peste 75 milioane exemplare, James Herbert, 17 romane în 31 milioane şi John Saul, 17 romane în peste 25 milioane exemplare)*. Prestigioase edituri îşi fac un titlu de glorie din publicarea unor antologii durabile ale genului *(**Pan Books**, Londra, editează fără întrerupere între 1959–1989 cunoscuta **Pan Book of Horror Stories**, sub îngrijirea succesivă a lui Herbert van Thal şi Clarence Paget, devenită apoi din 1990 **Dark Voices**, sub redacţia lui David Sutton şi Stephen Jones)* sau a unor romane de referinţă *(**Hodder & Stoughton**, Londra, menţionează în catalogul aprilie–septembrie 1993 nu mai puţin de 23 de autori şi 111 titluri printre care Stephen King cu 18 titluri, James Herbert cu 16, F. Paul Wilson cu 6 sau Christopher Pike cu 21)*.

Prin 1991 cunoscuta editură new york-eză **Dell** îşi inaugura colecţia **Abyss**, specializată în special pe horror contemporan cu **The Cipher** a lui Kathe Koja în timp ce **Tor Books** îşi continua seria începută în urmă cu cîţiva ani buni, oferind publicului aproape toate titlurile importante ale genului, în ediţii de masă. În afara trusturilor de presă mamut, există şi o serie de edituri mici dar strict specializate, cu tiraje de cîteva mii de exemplare *(**Donald M. Grant, Scream Press, Underwood-Miller, Dark Harvest**)* dar şi publicaţii cu apariţie lunară sau trimestrială. E drept că unele dintre acestea din urmă dispar peste noapte din cauză unor dificultăţi financiare *(**Fear, Skeleton Crew**)* sau a boicotării de către reţelele de distribuţie *(**Frighteners**, al cărei principal „gropar" a fost Graham Masterton cu una din povestirile sale macabre)* dar sînt înlocuite imediat de altele *(**Tekeli–li! Journal of Terror, Necrofile, Cemetary Dance, Shivers**)*.

Edificator este şi faptul că *„**fenomenul Stephen King**"* este studiat la multe din universităţile americane. Adevărul este că în ultimii douăzeci de ani s-a tipărit mai multă literatură horror decît în toată perioada de la Gutenberg încoace. De ce? Probabil pentru că, aşa cum considera **Howard P. Lovecraft** – unul din marii inovatori ai genului de la începutul secolului – *„cea mai veche şi puternică emoţie a omului este frica, iar frica cea mai veche şi puternică este frica de necunoscut"* (**Supernatural Horror în Literature, în H.P.Lovecraft's Book Of Horror ed. de Stephen Jones, Dave Carson, Robinson, Londra, 1993, p. 1**).

Parafrazînd cunoscutul tablou al lui **Goya**, putem afirma că somnul raţiunii produce creaţii de coşmar. Din străfundurile unor conştiinţe adormite, latente, ies la iveală demoni, monştri, spirite, la început doar la adăpostul nopţii, apoi chiar în miezul zilei, acoperind întreaga lume cu mantia întunecată a groazei. Dar de ce neapărat somnul? Pentru că *„intrînd în lumea viselor, fantomele ne ies în cale"*, se menţionează în scenariul filmului lui F.W. Murnau, **Nosferatu** (1922). În somn, gîndurile noastre hoinăresc slobode, călătoresc în timpuri imemoriale sau în contemporaneitate, fie pe tărîmuri pe care nici un muritor nu va păşi vreodată, fie în pivniţa sau mansarda casei părăsite de la colţul străzii.

Şi totuşi, **de ce este atît de marginalizat de critici fenomenul horror ?** O întrebare pertinentă dacă ne gîndim că – aşa cum consideră **Douglas E. Winter** în **Face Of Fear, Pan Books, London, 1990, p. 12** – povestirile horror îşi au sorgintea în picturile rupestre, în religie şi ritualuri, în magie şi canibalism, în poveştile depănate pe lîngă focuri de strămoşii noştri îngroziţi de nopţile lungi, reci şi umede, de creaturile reale sau imaginare întîlnite la tot pasul. Elemente horror se găsesc în **Epopeea lui Ghilgameş**, dar şi în **Iliada** şi **Odiseea**, în **Metamorfozele** lui Lucius Apuleius, dar şi în **Episoadele** lui Plinius cel Tînăr, în **Satyricon**-ul lui Petronius, în **Orestia** lui Eschil sau în **Infernul** lui Dante. Nu mai vorbim de **Macbeth** sau **Hamlet**, de piesele lui John Webster (**Diavolul alb, 1612, Ducesa de Malfi**, 1923), de **Castelul din Otranto** al lui Horace Walpole, de **Aventurile unui student german** de Washington Irving, de poemele **Christabel** şi **The Thyme Of The Ancient Mariner** al celui ce poate fi considerat un precursor romantic al horror-ului modern S.T. Coleridge, sau de **Wieland – Transformarea**, publicată în 1978 de Charles Brocken Brown, primul roman american de acest tip, alcătuit din episoade pe care orice împătimit al genului le-ar considera ieşite din computerul lui Stephen King. Nu trebuie uitaţi nici Edgar Allan Poe (**Prăbuşirea casei Usher, Pisica neagră**), Nathaniel Hawthorne (**Young Goodman Brown**), Charles Dickens (**Misterul lui Edwin Drood**), Herman Melville (**The Piazza Tales**), Herbert G. Wells (**Pollock and Porroh Man, The Cone**), Henry James (**O coardă prea întinsă**) sau, de ce nu, chiar surorile Bronte (**Jane Eyre, La răscruce de vînturi**). De altfel de aproape 150 de ani **genul horror** este o componentă esenţială a literaturilor americană şi engleză, la început prin povestiri şi nuvele, iar după 1970 prin roman, în special datorită influenţei atît a unor lucrări „clasice" precum **Rosemary's Baby** (Ira Levin), **The Other** (Thomas Tryon), **Exorcistul** (William P. Blatty), cît şi a romanelor de început ale lui Stephen King. O mare importanţă în dezvoltarea genului au avut-o cunoscutele reviste **Weird Tales** (1932) şi **Unknown** (1939, editor John W. Campbell), antologiile anilor 1940–1950 (printre ele **And The Darkness Falls**, éditor fiind celebrul interpret al filmelor de groază

FENOMENUL HORROR ÎN LITERATURĂ

Boris Karloff, sau, **Great Tales Of Terror And Supernatural**, editat de Herbert Wise și Phyllis Fraser) cît și înființarea unor edituri specializate (**Arkham House**, fondată de scriitorul Donald Wandrei pentru publicarea operelor complete ale lui Howard P. Lovecraft). Dealminteri trebuie să remarcăm că **povestirea horror** contemporană a suferit transformări esențiale față de timpurile cînd Mary Shelley sau Bram Stoker își înfiorau semenii cu personaje îngrozitoare precum Frankenstein ori Dracula.

Schimbările s-au petrecut probabil sub impulsul vieții trepidante de fiecare zi, a atmosferei de nesiguranță, de anxietate și teamă în relațiile dintre oameni. Noile producții cpurindeau elemente „monede" *(crimele, mai mult sau mai puțin sadice, petrecute zilnic în lume)*, supranaturale sau fantastico-erotice – înmănucheate în ceea ce astăzi se numește **heroic fantasy**: lumi de vis, ținuturi stranii, dragoni, monștri, vrăjitori. Problema care ne-o prezintă reprezentanții genului este dacă realitatea pe care o percepem este cu adevărat reală, sau dacă nu cumva poate fi depășită în orice moment prin revelarea unor „tărîmuri" și mai întunecate. Horror-ul contemporan este un gen literar ce adesea „merge prea departe" față de concepțiile de acum desuete exprimate de Lovecraft în ceea ce se consideră îndeobște a fi manifestul program al genului, **Supernatural Horror în Literature**. El este o formă de „fantastic" ce se depărtează cel mai mult de realitatea de fiecare zi deși include în el elemente ale acesteia. **Povestirile** și **romanele horror** ale ultimilor ani ne prezintă imagini pe care adesea le-am dori ignorate sau pur și simplu uitate, îngropate undeva în subconștientul nostru și despre care am prefera să declarăm că nu le mai posedăm. Ele ne relevă monstruosul pe care nu dorim să-l acceptăm în realitate, arătîndu-ne însă că adesea avem dreptul de a fi înfricoșați. Astfel prin anii 1950–1960 au proliferat acele combinații de romane **science–fiction & horror** pline de înspăimîntătorii monștri ai erei postatomice, ieșite din mașinile de scirs ale lui Richard Matheson (**The Shrinking Man**), Jack Finney (**The Body Snatchers**), Theodore Sturgeon (**Some Of Your Blood**) sau Ray Bradbury (**Something Wicked This Way Comes**) iar din 1960 pînă astăzi romanele pline de crimele sadice ale unor dezechilibrați mintal sau obsedați sexuali.

În ciuda diverselor denumiri pe care le-a primit – povestiri stranii sau gotice, supranaturale sau macabre, de groază sau cu fantome, de teroare (pentru că oferă *„un mai pur frisson al fricii"*).sau pur și simplu „horror" (pentru că *„invocă imaginile unor corpuri în putrefacție, ale unor maniaci în mînuirea cuțitului și ale unor obiecte de pe care se scurge un lichid viscos"* cum consideră Stephen Jones în introducerea la **The Mammoth Book Of Terror**, Robinson, London, 1991) – dar care privotează toate în jurul unor „intervenții" reale sau închipuite ale unor lucruri sau ființe supranaturale în viața de fiecare zi a omului, horror-ul contemporan este totuși un gen literar compact în cadrul căruia se pot distinge trei direcții esențiale deși adesea ele se întrepătrund: 1. moral–alegorică; 2. psihologică; 3 fantastică.

Prima categorie – cea mai populară de altfel – cuprinde filonul supranatural, bazîndu-se pe apariția nedorită și acțiunea răului supranatural asupra vieții reale de fiecare zi. Întîlnim aici copii posedați de demoni (precum Regan McNeil din **Exorcistul** de William Peter Blatty, Jeremy din **Such A Good Baby** de Ruby Jean Jensen), copii dotați cu puteri supranaturale, adesea malefice, înăscute (Carrie White din romanul de debut al lui Stephen King, Rhoda Penmark din **The Bad Seed** de William March) sau căpătate în urma a tot felul de experimente la care fuseseră supuși părinții lor în laboratoarele „oficiale" sau clandestine (Charlie McGee din **Firestarter** a lui Stephen King, Joey Wilkenson din **Protectorul** de John Saul), fantome de rău augur (**Haunted**, James Herbert, **The Valley Of Lost Children**, William Hope Hodgson, **The Secret Of The Growing Gold**, Bram Stoker), case bîntuite în care Răul persistă de ani de zile (**Shining**, Stephen King, **The Amytiville Story**, Jay Anson), vrăjitorie și satanism (**Night Plague**, Graham Masterton, **The Satanist**, Dennis Wheatley). Așa cum consideră David G. Hartwell în introducerea la **The Dark Descent**, 1987, uriașa sa antologie de aproximativ 1500 de pagini dedicate nuvelei horror, distinsă cu World Fantasy Award în 1988, creațiile incluse în această categorie „implică sau afirmă universul maniheismului" bazat atît pe eterna încleștare dintre Bine și Răul cît și pe metempsihoză; acest univers este extrem de dificil de perceput în viața de fiecare zi dar în el Răul este întotdeauna prezent iar groaza și teroarea sînt cît se poate de obișnuite.

A doua categorie include povestiri psihologice anormale prezentate metaforic, fie pur supranaturale (**Dracula**, Bram Stoker, **Little Boy Lost**, T.M. Wright) sau pur psihologice (**Paycho I–II**, **Psycho House**, Robert Bloch). Elementul comun pentru toate este prezența unui „monstru" – uman sau nu – fie el Frankenstein (**Mary Shelley**), Carmilla (J. Sheridan Le Fanu) sau Jack Spintecătorul (**Ritual In The Dark**, Colin Wilson, **The Night Of The Ripper**, Robert Bloch), Normen Bates sau un alt sadic-ucigaș-în-serie ce te pîndește din întunericul străzii sau îți pătrunde pe nesimțite în dormitor (**Black Angel**, Graham Masterton, **Red dragon**, Thomas Harrie, **Slice**, Rex Miller, **Sliver**, Ira Levin, **Cutthroat** sau **Headhunter**, Michael Slade). Acest monstru, de la supranaturalul vampir și om–lup – de a căror existență se îndoiesc mulți – la cît se poate de realul ucigaș cu fierăstrăul sau sfîntul, ne bîntuie fără încetare visurile, fiind de fapt o reflecție în subconștient a temerilor noastre zilnice referitoare la propria noastră siguranță. De altfel multe din aceste personaje considerate „ptămuite" de imaginația debordantă a maeștrilor geniului au existat în realitate, fie că se numeau Albert de Salvo, sugrumătorul din Boston (**The Boston Strangler**, Gerold Frank, întrupat pe ecran de Tony Curtis în filmul cu același titlu al lui Richard Fleischer), Ed Gein, prototipul lui Norman Bates din seria **Psycho** a lui Richard Bloch, magistral interpretat de Anthony Perkins în capodopera lui Alfred Hitchcock sau psihopatul sadic din **American Psycho** al lui Bret Easton Ellis. Acesta din urmă a intrat în istoria genului chiar înainte de publicarea volumului prin scandalul produs în noiembrie 1990 de oprirea cărții în tipografie de însuși Richard Snyder, președintele cunoscutei edituri **Simon & Schuster**. Motivul? Scenele de o cruzime inimaginabilă în ciuda faptului că autorul a declarat că s-a documentat temeinic prin cercetarea analelor criminale ce cuprindeau materiale despre Jack Spintecătorul, Son of Sam, John W. Gacy sau Henry Lee Lucas. Înfricoșați suntem și de posibilii monștri preistorici (**Rawhead Rex**, Clive Barker) sau mutanți apăruți în urma radiațiilor atomice (trilogia **The Rats, Lair, Domain**, James Herbert, **The Watchers**, Dean R. Koontz); de teribilele ființe venite din adîncurile spațiului intergalactic (seria **Alien**, Alan Dean Foster), din străfundurile deșerturilor (**Djin**, Graham Masterton), din abisurile oceanelor (**Wurm**, Matthew J. Costello), de pe înălțimile aproape inaccesibile ale munților (**Snowman**, Norman Bogner); de animale, păsări sau insecte, în mod normal inofensive dar care, din diverse cauze, devin fiare setoase de sînge (**Păsările**, Daphne du Maurier, **The Hunter**, David Case, **The Swarm**, Arthur Horzog).

În unele cazuri această a doua direcție de dezvoltare a horror-ului se interpătrunde cu proză pur psihologică precum în **A Rose For Emily** de William Faulkner, **The Rocking–Horse Winner** de D.W. Lawrence sau chiar **The Jolly Corner** de Henry James.

Cea de-a treia categorie se bazează pe ambiguitate ca natură a realității, o ambiguitate care generează teroare. Supranaturalul nu este redat „pe viu", la el se face doar aluzie; elementele esențiale nu sunt pe deplin precizate iar explicația reală a faptelor de obicei lipsește. Nimic nu este cunoscut în totalitate, fapt care ne pune pe gînduri și ne înfricoșează. Avem de-a face în acest caz cu un fantastic îmbibat cu suprarealism și absurd, ca în unele din nuvelele lui Edgar Allan Poe sau ca în **Seven American Nights** a lui Gene Wolfe, o complexă, înfricoșătoare, dar aluzivă și ambiguă viziune a viitorului, bazată pe halucinații produse de droguri. La sfîrșitul povestirilor cititorul rămîne cu o nouă percepție a naturii realității. Realitatea de zi cu zi este pretextată doar pentru a fi anihilată și pentru a ne lăsa „prizonieri" într-o lume complet nouă, una care ne uluiește și ne deranjează. Așa cum recunoaște Stephen King în **Dance Macabre**, *„teroarea este emoția cea mai înaltă, deci voi încerca să-mi terorizez cititorii. Dacă n-o voi putea face, voi încerca să-i îngrozesc și dacă îmi voi da seama că nu-i pot nici îngrozi, voi încerca să-i șochez, stîmindu-le repulsie"*.

Florin Mircea TUDOR

CLIVE BARKER

Poate că este singurul scriitor de horror a cărui popularitate s-a clădit aproape exclusiv pe nuvele și povestiri.

S-a născut la 5 octombrie 1952 în Liverpool, a trăit apoi la Londra și Beverlly Hills. Copilăria l-a fost marcată de scrierile lui Edgar Poe (în special **Masca Morții roșii**), comicsurile anilor 1960 și filmele (clasate pe atunci cu X) precum **Psycho** sau **The War of the Worlds**.

După cum povestește **Faces of Fear** (Pan Books, London, 1990, pg. 260), la a doua vizionare a capodoperei lui Hitchcock nu îl mai interesa acțiunea de pe ecran, ci ceea ce se petrece în sală, reacțiile spectatorilor, frisonul pe care aceaștia îl resimțeau. Atunci un gînd i-a fulgerat prin minte: **„Vreau să le produc și eu aceeași spaimă"**. Și a reușit pe deplin! Urmează universitatea din Liverpool, studiind engleza și filozofia, deși înclinațiile sale mergeau mai mult spre Academia de arte frumoase, spre teatru și pictură. În 1977 se mută la Londra unde debutează cu o serie de piese de teatru: **The History of the Devil, Subtle Bodies, Frankenstein in Love, Colossus, The Secret Life of Cartoons**. Prin 1981 începe să scrie povestiri horror ca o diversiune și pentru propria sa plăcere. Astfel au apărut primele trei volume din **Books of Blood** (1984), inițial structurate într-un singur tom. Acceptate imediat de **Sphere Books**, ele au avut un fulminant succes, catapultîndu-l pe Braker în rîndul celebrităților genului (*„viitorul horror-ului este Clive Barker"* spunea atunci Stephen King). În 1985 apar următoarele trei volume ale seriei ce va deveni de fapt cea mai importantă colecție de povestiri a deceniului. Conținutul lor este de o mare varietate tematică, de la teroare psihologică din **Human Remains** la cea dezgustătoare, aproape obscenă din **Midnight Meat Trrain**, sau din **Jacqueline Ess: Her Will and Testament**, de la cea supranaturală ce îmbină elemente din **Lovecraft** cu cele din **Raymond Chandler (The Last Illusion)**, la cea urbană dar mortală (**Sex, Death and Starshine; Hell's Event**, trad. **Competițiile drăcească în Supernova**, Iași 1994 sau cea ostentativ fantastică, **The Skins of the Fathers**, pe care o prezentăm în continuare sub titlul **Înfățișările tatălor**. Dar ceea ce le unește este stilul direct plin de imagini șocante de violență și sex. ***„Literatura horror fără violență nu înseamnă mai nimic pentru mine. Moartea și mirosul celor răniți trebuie să plutească în aer. Cititorul trebuie să fie urcat într-un tren fantomă, iar la capătul drumului urmează să se întîmple ceva detestabil, dezgustător"***.

Barker atribuie violența de care dă dovadă în scrierile sale formației sale scenice **„violența în teatru avînd o putere extraordinară, de cîte ori se întîmplă vreo crimă sau cineva suferă o anumită transformare, cititorul știe că nu trebuie să-și întoarcă în altă parte ochii – trebuie să privească"**. Plăcerea constă în stimularea, în confruntarea cititorului cu noul, chiar dacă trebuie răstumate anumite tabu-uri legate de corpul omului sau de viața sa intimă, ca să nu mai vorbim de moarte. ***„Mă interesează locurile în care sexul îmi amintește de moarte, unde dragostea și pasiunea îl aduc pe individ în așa o stare încît este inevitabil ca el să nu se gîndească la moarte"***. Deci la o anumită transformare pentru că unul din „domeniile" de predilecție ale horror-ului este transformarea corpului uman sau animal. Oamenii pot fi „transformați" în cursul acțiunii într-un mod cît se poate de esențial: încep prin a fi vii și sfîrșesc prin a fi

MAESTRU AL HOROR-ULUI VISCERAL

morți, își pierd diverse părți ale corpului sau pur și simplu mințile. Povestirile sale nu sînt scrise în primul rînd pentru a îngrozi ci pentru a „excita publicul, fiind un mijloc de a produce adrenalină".

După **Books of Blood** au urmat o serie de romane: **The damnation Game** (1985) – fostul pușcăriaș Marty Strauss este prins între „puterea" stăpînilor săi pămîntești și puterile malefice ale ladului – **Weaveworld** (1987) – o aventură epică a imaginației, începută cu un covor magic în care este închisă o întreagă lume unde forțele binelui, Seerking, se confruntă cu cele ale Răului – **Cabiul** (1988) – în care reînvie o rasă de creaturi exotice și zeități bizare ascunse privirii oamenilor în orașul subteran Midian – **The Great and Secret Show** (1989) – lupta a două spirite, Jaff și Fletcher, prin intermediul copiilor lor pentru posesiunea Artei, poate spre tărîmul visului. Dintre ultimele sale creații sînt de amintit **The Hellbound Heart, Imajica, Everville** și **The Theof of Always**. Împreună cu Stéphen Jones și o serie de fotografi renumiți (precum Murrey Close) a publicat – cu text complet nou **Nightbreed Chronicles** și **Hellraiser Chronicles** la care se adaugă o serie de comicsuri – **Tapping the Vien** –, de fapt adaptări grafice ale nuvelelor din **Books of Blood**

Acest fan al filmelor horror care este Barker nu se dezminte și lucrează și pentru marele ecran scriind scenariile la **Underworld** (cunoscut în America sub titlul **Transmutations**), **Rawhead Rex** 1986 (regia George Pavlou, cu David Dukes, Kelly Piper, Niall Toibin), **Hellraiser** 1987, bazat pe **The Hellbound Heart**. Acest ultim film (cu Andrew Robinson, Claire Higgins, A. Johnson) a constituit de fapt și debutul său ca regizor, continuat apoi în **Nightbreed** 1990 (bazat pe propriul său scenariu la **Cabal**, cu Craig Sheffer, Anne Bobby, David Cronenberg). Activitatea sa în lumea celei de-a șaptea arte se mai concretizează în producerea filmelor **Hellbound (Hellraiser II** 1991) pe un scenariu de Peter Anthony Hickox, efecte speciale Bob Keen, cu Terry Farrell, Doug Bradley, Paula Marshall, Ashaley Laurence, **Candyman**, 1992 bazat pe povestirea sa **The Forbidden**, regia Bernard Rose, cu Virgiia Madsen, Todd, Zander Behealey, Vanessa Williams, cît și a unui lung desen animat bazat pe **The Thief of Always**. În ultimul timp a creat o serie de concursuri precum **Hyperkind, Hokum and Hex, Ecktokid, Saint Sinne** și a avut o expoziție de desene și schițe la **Bess Cutler Callery** din New York., expoziție ce a relevat, cu mare succes de public, talentul multilateral al unui scriitor de excepție.

De-a lungul anilor Clive Barker a primit **British Fantasy Award** și **World Fantasy Award** pentru cele mai bune nuvele.

Despre activitatea sa literară s-au scris pînă în prezent două cărți, **Pandemonium** și mai ales **Shadows in Eden**, ultima datorată cunoscutului critic britanic Stephen Jones.

Florin Mircea TUDOR

Clive BARKER
ÎNFĂȚIȘAREA TAȚILOR

Motorul mașinii tuși, gîfîi și se opri definitiv. Davidson își dădu brusc seama de tăria vîntului ce bătea pe șoseaua pustie zgîlțîind geamurile Mustangului său. Încercă să pornească motorul, dar acesta refuză să-l asculte. Exasperat, Davidson lăsă să-i cadă mîinile asudate pe volan și examină cu atenție împrejurimile. În orice direcție te întorceai – numai aer fierbinte, roci fierbinți, nisip fierbinte. Ce să-i faci, era doar Arizona.

Deschise portiera și păși pe asfaltul prăfuit și aproape topit de căldură. În față și în spate, șoseaua se întindea aproape în linie dreaptă pînă la orizont. Dacă își mișca ochii putea să distingă munții, dar de îndată ce încerca să-și concentreze privirea, ei dispăreau înghițiți de aburul cald al arșiței. Deja simțea cum soarele îi arde vîrful capului în zona în care părul lui blond era mai rar. Deschise capota și cercetă cu privirea motorul – nu avea nici o șansă să-l repare singur. Își blestemă lipsa de cunoștințe în a depana o mașină. Dumnezeule mare, de ce dracu' nu se fac lucrurile astea blestemate garantate împotriva oricărei defectări?

Atunci auzi muzica.

Era atît de departe încît, la început, îi suna în urechi ca un fluierat; treptat se auzea din ce în ce mai tare.

Era muzică – de un oarecare gen.

Cum suna? Ca vîntul ce trece prin firul de telefon, ca un val de aer fără sursă, fără ritm, ce-i zbîrlea părul de pe ceafă. Încercă să o ignore dar fără nici un succes.

Ridică capul din umbra capotei, căutînd cu privirea muzicanții, dar șoseaua era goală în ambele direcții. Numai cînd cercetă amănunțit deșertul înspre sud-est, distinse un șir de siluete minuscule ce pășeau, săltau sau dansau chiar la limita vizibilității sale, străvezii din cauza căldurii emanate de sol. Procesiunea, dacă se putea numi așa, își croia drum de-a curmezișul deșertului, paralel cu șoseaua. Drumurile lor nu se vor încrucișa.

Davidson aruncă o ultimă privire pieselor în răcire ale motorului, apoi spre șirul îndepărtat de dansatori.

Nu mai încăpea nici o îndoială: avea nevoie de ajutor.

Porni spre ei prin deșert.

Înaintarea era anevoioasă; praful nefiind cît de cît presat ca pe asfalt, îi învăluia din toate părțile. Mări pasul dar siluetele se îndepărtau din ce în ce. O rupse la fugă.

Sîngele îi pulsa în urechi dar muzica se auzea mai tare acum. Nu era o melodie bine definită, ci diverse tonalități instrumentale ce se amestecau cu urlete, bîzîituri, fluierături, mugete și bătăi de tobă.

Capul procesiunii dispăruse deja în depărtare. Davidson își schimbă puțin direcția pentru a nu-l pierde din ochi, apoi aruncă o scurtă privire peste umăr, fixîndu-și repere pentru drumul de întoarcere. Simți un gol în stomac cînd își văzu mașina, acum de mărimea unui gîndac, părăsită pe șosea sub un cer ce sta parcă să fiarbă.

Continuă să alerge. După aproximativ un sfert de oră, majoritatea celor ce formau cortegiul deveniseră vizibili, deși conducătorii erau încă ascunși privirii. Era, se gîndi el, un fel de carnaval de un tip deosebit de vreme de avea loc în acest loc uitat de Dumnezeu. Ultimii dansatori erau cu siguranță costumați ca de bal. Purtau măști și pălării ce-i făceau să depășească înălțimea medie a oamenilor. În jurul lor fluturau pene viu colorate și panglici. Oricare ar fi fost motivul ceremoniei, cert e că mergeau clătinîndu-se ca niște beți, cînd sărind, cînd topăind, cînd tîrîndu-se pe sol, cu pîntecele lipite de nisipul fierbinte.

Davidson își simțea plămînii în flăcări; pierdea din ce în ce mai mult teren în fața procesiunii care se mișca mult mai repede ca el.

Se opri, își sprijini mîinile pe genunchi pentru a-și odihni corpul și privi pe sub sprîncenele din care picura sudoarea spre siluetele ce constituiau singura lui șansă de salvare. Apoi adunîndu-și toată energia de care era în stare, țipă cît îi ținu gura:

– Opriți-vă!

Pentru început – nici o reacție. Apoi prin ochii de-abia deschiși i se păru că unul sau doi dintre ei se opresc. Se îndreptă de spate. Da, cîțiva priveau spre el. Le simțea – mai degrabă decît le vedea – ochii ațintiți asupra lui.

Se îndreptă spre ei.

Unele dintre instrumente tăcuseră ca și cum știrea despre prezența lui se răspîndise printre ei. Nu mai încăpea nici o îndoială, îi văzuseră.

Continuă să meargă, din ce în ce mai repede, și brusc din ceața ușoară detaliile procesiunii deveneau mai clare.

Fără să vrea încetini pasul. Inima, deja obosită de atîta alergătură, bătea să-i spargă pieptul.

– Doamne Dumnezeule, zise el, și pentru prima dată în cei treizeci și șase de ani de ateism, cuvintele însemnau o adevărată rugăciune.

Se opri la o jumătate de milă de ei – nu putea să se înșele într-atît. Ochii mai erau totuși capabili să distingă mucavaua de carne și oase, iluzia de realitate diformă.

Creaturile ce închelau cortegiul erau monștri a căror înfățișare întrecea cel mai demențial coșmar.

Unul din ei măsura probabil cinci metri jumătate sau șase în înălțime; pielea, ce-i atîrna în falduri de pe mușchi, era o membrană țepoasă, capul era un con de dinți înșiți ce ieșeau din niște gingii de un roșu intens. Altul avea trei aripi, iar coada-i triplă bătea pămîntul stîrnind un nor de praf, cu un entuziasm reptilian. Alți doi formau un tot monstruos, mult mai dezgustător decît corpurile luate separat; pe lungime și pe lățime. Această oroare simbiotică constituia un „cuplu căsătorit", membrele unuia fiind împlîntate în rănile existente în carnea celuilalt; creatura scotea un urlet sinistru, cacofonic, deși limbile le erau răsucite împreună.

Davidson făcu un pas înapoi și aruncă o privire spre mașină și șosea. În acest timp una din acele ființe, neagră și roșie la culoare, scoase un sunet ce semăna cu un fluierat, un sunet ce pătrunse pînă în străfundurile creierului lui Davidson în ciuda distanței de jumătate de milă. Se uită din nou spre procesiune.

Monstrul, continuînd să fluiere, își părăsise locul din cortegiu și picioarele lui prevăzute cu gheare bătătoreau pămîntul în timp ce începu să alerge spre el. Davidson simți cum îl cuprinde o panică de nedescris, și pantalonii i se udară brusc.

JSF - 97

Creatura năvălea spre el cu viteza unui leopard, silueta mărindu-se cu fiecare secundă, așa încît putea vedea detaliile anatomiei sale neobișnuite: mîinile fără degetele mari dar cu palmele dințate, capul cu un singur ochi în trei culori, mușchii dezvelți ai umerilor și pieptului, sexul ce i se lovea de abdomen.

Davidson scoase un țipăt atît de strident încît aproape că acoperi zgomotul făcut de monstru, și o luă la fugă în direcția din care venise.

Mașina era la o milă sau chiar două depărtare și era conștient de faptul că nu-i oferea o protecție sigură chiar dacă ar fi ajuns la ea înainte ca monstrul să pună laba pe el. În acel moment își dădu seama cît de aproape era de moarte, cît de aproape fusese întotdeauna, și năzui din tot sufletul să înțeleagă, cel puțin pentru o clipă, această oroare care-i urmărea. Era foarte aproape în spatele său cînd picioarele năclăite îi lunecară, și căzu. Începu să se tîrască cît putea de repede spre mașină. Auzea dupăitul picioarelor în urma sa, și instinctiv se ghemui la pămînt așteptînd lovitura de grație.

Numără două bătăi ale inimii.

Apoi trei. Patru. Nu se întîmplă nimic.

Vocea șuierătoare atinsese o intensitate de nesuportat, apoi treptat începu să se diminueze. Palmele scrîșnitoare nu luară contact cu corpul său. Precaut, așteptînd ca în fiecare moment capul să-i fie smuls de pe umeri, iscodi printre degete.

Creatura îl depășise. Își continuase drumul spre șosea – ca un semn de dispreț pentru fragilitatea sa.

Davidson simțea mirosul greu de fecale ce-l înconjura. Îi era frică dar se simțea și oarecum ignorat, fără personalitate. În spatele lui cortegiul își continua drumul. Doar unul sau doi monștri se mai uitau la el peste umăr în timp ce se îndepărtau într-un nor de praf.

Tonalitatea zgomotului se schimbă. Davidson își ridică încet capul de la pămînt. Șuieratul era acum aproape la limita percepției sale auditive – un fel de scîncet strident.

Se ridică în picioare.

Creatura sărise pe mașina sa. Capul îi era dat pe spate într-o atitudine de extaz, ochiul scînteindu-i în capul uriaș. Întrerupîndu-și brusc fluieratul, se aplecă asupra mașinii, fărîmînd parbrizul și încolăcindu-și mîinile – ca un fel de gură hidoasă – în jurul acoperișului. Apoi începu să sfîșie tabla de oțel de parcă ar fi fost hîrtie, corpul tresăltîndu-i spasmodic de bucurie, capul bălăbănindu-i-se în toate părțile. Imediat ce acoperișul fu smuls, sări pe șosea și aruncă bucățile de metal în sus; ele se învîrtiră în aer, apoi căzură în mijlocul deșertului, sfărîmîndu-se. Davidson se întrebă cum putea completa poliță de asigurare. Monstrul începu să dezmembreze mașina. Ușile fură împrăștiate în toate părțile, motorul fu sfărîmat, roțile fură sfîșiate și smulse de pe osii.

Nările lui Davidson fură invadate de mirosul amicunoscut al benzinei. O scînteie și... Nici măcar nu-și termină gîndul că se și produse o sclipire metalică și mașina și monstrul fură transformați într-o minge de foc și fum negru.

Creatura nu țipă după ajutor – sau cel puțin nu scoase vreun sunet care să fie perceput de urechea omenească. Ieși clătinîndu-se din infernul de pe șosea, fiecare părticică a corpului cuprinsă de flăcări; agitîndu-și frenetic brațele într-o vană încercare de a stinge focul, începu să alerge spre munți. Flăcările se întețeau în jurul lui, iar aerul devenea de nerespirat din cauza mirosului de carne arsă.

Și totuși creatura nu se prăbuși deși focul trebuia să-l fi devorat aproape în întregime. Continuă să alerge pînă ce silueta i se pierdu în depărtare.

Davidson căzu în genunchi. Mizeria de pe picioare aproape că se uscase din cauza căldurii intense. Mașina continua să ardă. Muzica dispăruse complet, la fel și procesiunea.

Soarele fu cel care-l determină să părăsească nisipul fierbinte și să se îndrepte spre mașina-i devastată.

Avea o privire inexpresivă cînd un vehicul ce trecea pe șosea se opri în dreapta lui.

☛

Șeriful Josh Packard se holba la urmele de gheare de pe pămînt, neputînd să-și creadă ochilor. Erau gravate într-o grăsime ce se solidifica încet, un lichid ce provenea de la monstrul ce alergase pe strada principală (de fapt singura) a orășelului Welcome cu cîteva minute în urmă. Se prăbușise apoi, dîndu-și ultima suflare chircindu-se de durere, la cîțiva metri de bancă. Toată activitatea normală a așezării – comerțul, discuțiile, bîrfele – încetă brusc. Unul sau doi indivizi mai slabi de înger se adăpostiră în holul hotelului în timp ce mirosul de tocană emanat de corp se împrăștia peste tot.

Duhnea a pește stricat și a cadavru deshumat. Packard se simți jignit. Acesta era orașul lui, supravegheat și apărat de el. Nici o intrus nu era privit cu ochi buni.

Packard puse mîna pe pistol și se îndreptă spre cadavru. Flăcările erau aproape stinse după ce devoraseră cea mai mare parte a corpului, care – deși distrus de foc – avea încă o mărime considerabilă. Ceea ce odinioară trebuia să fi fost membrele creaturii erau acum încolăcite în jurul a ceva se semăna a cap. Restul era de nerecunoscut. Packard era oarecum mulțumit deși pulsul i se acceleră la vederea formelor inumane ce se ghiceau printre rămășițele de carne friptă și oase înnegrite.

Nu încăpea nici o îndoială: ceea ce se vedea era un monstru.

O creatură de pe pămînt; dar, de fapt, din afara lui. De undeva din rai – în drum spre un loc neștiut de nimeni unde urma să se desfășoare o anumită ceremonie. Tatăl său îi spusese că o dată la aproximativ treizeci de ani deșertul își punea în libertate demonii, lăsîndu-i să-și facă mendrele pentru o bucată de vreme. Fiind copil, Packard nu crezuse nici o iotă din cuvintele tatălui său – probabil că acesta fabula –; dar „lucrul" ce zăcea în stradă, nu era oare un astfel de demon?

Oricare ar fi fost accidentul care adusese această monstruozitate arzînd în oraș – pentru a muri aici –, Packard simți o reală plăcere la gîndul vulnerabilității ei. Tatăl său nu menționase niciodată această posibilitate.

Zîmbind la gîndul de a deveni stăpînul acestei scîrboșenii, Packard păși spre cadavrul fumegînd și-l lovi cu piciorul. Din mulțimea ce stătea încă ascunsă prin diverse locuri se ridică un murmur de admirație pentru curajul său. Zîmbetul i se lățî și mai mult pe față. Numai lovitura de picior putea să-i aducă – pe gratis – niște pahare de băutură sau chiar și o femeie, cine știe!

Creatura zăcea cu burta în sus. Cu privirea lipsită de patimă a unui profesionist obișnuit a lovi demonii cu piciorul, Packard cercetă cu atenție amalgamul de membre din jurul capului ei. Era evident că era moartă de-a binelea. Șeriful băgă pistolul în toc și se aplecă asupra corpului.

– Jedediah, adu-mi un aparat de fotografiat, spuse el cu o voce de stăpîn.

Adjunctul său o luă la fugă spre birou.

– Ceea ce ne trebuie, spuse el, e o fotografie a frumuseții ce zace aici.

Packard se lăsă pe vine și se întinse pentru a atinge membrele înnegrite de fum ale creaturii. Mănușile sale nu vor mai fi bune de nimic – dar merita, pentru că gestul îi va mări cu siguranță popularitatea în rîndul alegătorilor. Aproape că putea simți privirile admirative ale mulțimii în timp ce încerca să detașeze un membru încolăcit în jurul capului monstrului.

Focul aproape că-l sudase, așa încît trebui să-l smulgă cu toată puterea; ieși, cu un zgomot înfundat, punînd în evidență ochiul uscat de căldură de pe fața desfigurată.

Dezgustat, lăsă să cadă la loc membrul.

Poc!

Apoi brațul demonului se răsuci ca un șarpe – brusc –, prea brusc pentru ca Packard să poată reacționa, și într-un moment suprem de teroare, șeriful văzu gura deschizîndu-se în palma labei din față și închizîndu-se din nou în jurul propriei sale mîini.

Scîncind, își pierdu echilibrul și căzu pe mormanul de grăsime încercînd să se elibereze, în timp ce mănușa îi era sfîrtecată și dinții monstrului luară contact cu degetele sale, retezîndu-i-le; fălcile scrîșniră mestecînd oase, carne și sînge.

Pantalonii lui Packard alunecau în murdăria de dedesubt și el se agita, urlînd și încercînd să se ridice. Mai era încă în viață – acest animal din iad! Șeriful

zbiera acum, implorînd îndurare în timp ce se ridica în picioare trăgînd după el și trupul sordid al creaturii.

Se auzi o împușcătură. Lichid, sînge și puroi îi împroșcară în momentul cînd membrul fu sfîrtecat în bucăți la nivelul umărului; gura își pierdu controlul asupra mîinii lui Packard, și aceasta – sau ceea ce mai rămăsese din ea – fu din nou liberă. Mîna sa dreaptă nu mai avea nici un deget – doar jumătate din degetul mare; oasele-i zdrobite se distingeau cu greutate dintr-o palmă parțial mîncată.

Eleanor Kooker coborî țeava puștii de vînătoare pe care tocmai o folosise și mormăi satisfăcută, cu o simplitate dezarmantă:

– Ai rămas fără mînă.

„Monștrii nu mor niciodată", îi răsunară în urechi vorbele tatălui său. Își aminti prea tîrziu acest lucru, și acum iată că-și sacrificase mîna ce-i era atît de folositoare la băutură și la femei. Îl cuprinse un val de nostalgie gîndindu-se la anii ce-i pierdea odată cu degetele. Un nor negru i se puse pe ochi și ultimul lucru pe care-l mai văzu înainte de a leșina fu adjunctul său care tocmai ridica un aparat de fotografiat în dreptul ochilor pentru a imortaliza întreaga scenă.

☛

Baraca din spatele casei era – și fusese întotdeauna – refugiul lui Lucy. Cînd Eugene venea beat din Welcome sau cînd îl apuca o furie subită din cauza tocanei reci, ea se retrăgea aici unde putea plînge în liniște. Cuvîntul „milă" nu exista în viața lui Lucy; el nu însemna nimic nici pentru Eugene nici chiar pentru ea însăși.

Astăzi vechiul motiv de iritare stîrnise un acces de furie din partea lui Eugene:

Copilul!

Fructul dragostei lor, educat și crescut cu grijă; numit după fratele lui Moise, Aaron – adică „cel sus pus". Un băiat încîntător, cel mai drăguț din toată regiunea la cei cinci ani ai săi; un băiat politicos și fermecător pe care și l-ar fi dorit orice mamă de pe coasta de est.

Aaron.

Mîndria și bucuria lui Lucy, un copil născut pentru a dansa și a-l încînta pe însuși Diavolul.

Spre dezaprobarea lui Eugene.

– Scîrba asta nu-i băiat așa cum nu ești nici tu, îi spune el lui Lucy. Nu-i nici măcar o jumătate băiat. E bun doar ca să poarte pantofi fanteziști sau să vîndă parfumuri; sau să fie predicator.

Îndreptă spre băiat o mînă cu degetele încovoiate și unghiile mîncate.

– Îți faci de rușine tatăl!

Aaron prinse privirea tatălui său.

– Mă auzi, băiete?

Eugene privi într-o parte. Ochii mari ai băiatului – asemănători mai degrabă cu ai unui cîine decît cu a unei ființe umane – îi dădeau o senzație de greață.

– Nu vreau să-l mai văd în casa asta.

– Dar ce-a făcut?

– Nici nu trebuie să facă ceva. E suficient că arată așa cum arată. Toți rîd de mine, înțelegi tu? Rîd de mine din cauza lui.

– Nimeni nu rîde de tine, Eugene.

– Ba da...

– Cel puțin nu din cauza băiatului.

– Ha?!

– Dacă rîd, ei nu rîd de copil – ci de tine.

– Taci din gură!

– Toți știu cine ești, Eugene. Ei te văd așa cum ești în realitate, așa cum te văd și eu.

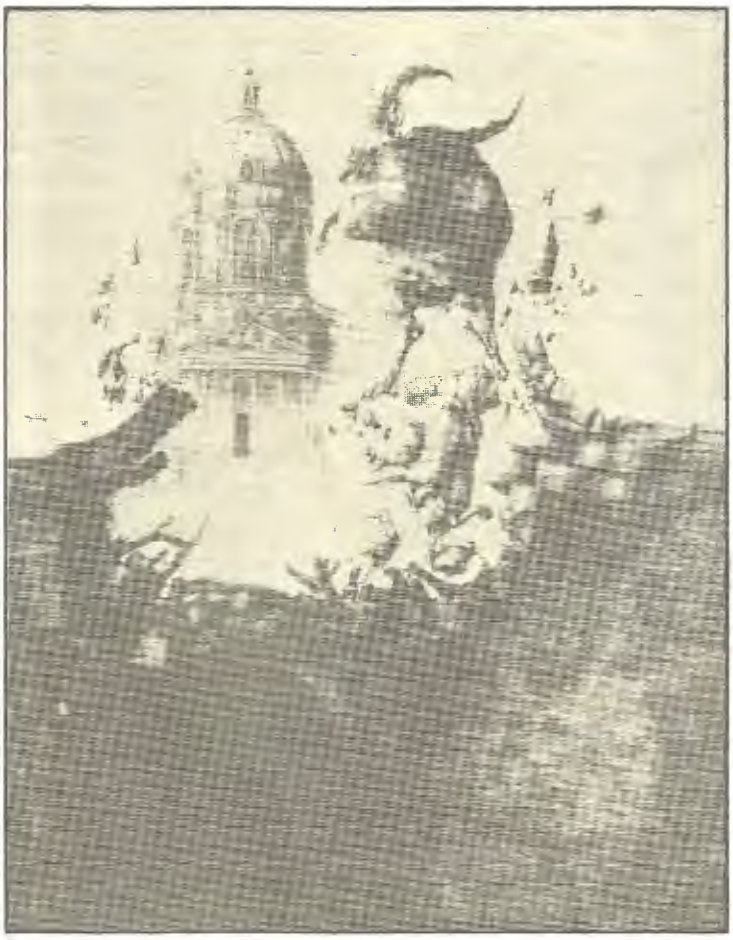

– la ascultă, femeie...

– ...vărsîndu-ți mațele în stradă, vorbind vrute și nevrute – despre ce ai văzut, despre lucruri de care ți-e frică...

O lovi așa cum mai făcuse de multe ori pînă acum. Îi dădu sîngele – ceva obișnuit în ultimii cinci ani - dar deși se clătină pe picioare, încercă să-și apere copilul.

– Aaron, zise ea printre lacrimile produse de durere, vino la mine.

– Lasă-l în pace pe ticălos, spuse Eugene tremurînd de furie.

– Aaron!

Băiatul stătea între tatăl și mama sa, neștiind de cine să asculte. Confuzia ce i se citea pe față nu făcu decît să întețească plînsul lui Lucy.

– Mamă, zise el, cu o voce moale. În ochi i se citea acum o privire serioasă. Înainte ca Lucy să găsească o modalitate de a calma spiritele, Eugene îl apucă pe băiat de păr și-l trase mai aproape de el.

– Ascultă aici la talcă-tu...

– Da...

– Cînd vorbești cu tatăl tău se spune „da, domnule", nu-i așa, băiete? Se spune: Da, domnule.

Fața lui Aaron era lipită de pantalonii rău mirositori ai lui Eugene.

– Da, domnule.

– Rămîne cu mine, femeie. N-ai să-l mai iei niciodată cu tine în acea baracă blestemată. Va rămîne cu tatăl său.

Discuția se terminase și Lucy își dădu seama că orice încercare de a o prelungi, însemna un risc în plus pentru băiat.

– Dacă-i faci vreun rău...

– Sînt tatăl lui, femeie. Eugene rînji. Ce-i cu tine, doar nu crezi că am să-i răpesc pe cel ce-i os din osul meu?

Aaron stătea între coapsele tatălui său într-o poziție oarecum obscenă. Dar Lucy își cunoștea bărbatul – și acesta se afla aproape de o izbucnire de mînie ce se anunța de necontrolat. Nu-i mai păsa de ea însăși – bucuriile ce le mai putea avea trecuseră de mult –, dar băiatul era atît de vulnerabil.

– Piei din fața mea – cît mai repede, femeie! Băiatul și cu mine vrem să rămînem singuri, ce zici?

Eugene ridică fața palidă a fiului său și surîse batjocoritor.

– Ce zici?

– Da, tată.

Lucy ieși din casă și se retrase în întunecimea răcoroasă a barăcii, unde începu să se roage pentru Aaron, cel numit fratele lui Moise; se întrebă cît timp va mai putea supraviețui brutalităților ce i le rezerva viitorul.

Băiatul stătea acum dezbrăcat în fața tatălui său. Nu-i era frică. Bicluirea ce urma să-i fie administrată era dureroasă, dar nu-i producea o teroare reală.

– Ești bolnăvicios, flăcăule, zise Eugene, plimbîndu-și mîna puternică pe abdomenul fiului său. Ești slăbit și bolnăvicios, exact ca un godac pipernicit. Dacă aș fi fermier, și aș avea un astfel de porc, știi ce aș face cu el?

Îl apucă din nou cu o mînă de păr; cealaltă i-o ținea între picioare.

– Știi ce aș face cu el, băiete?

– Nu, tată. Ce ai face?

Mîna îi alunecă pe corpul lui Aaron, gestul fiind însoțit de un sunet evocator.

– Ei bine, l-aș tăia și l-aș hrăni pe ceilalți cu el. Nimic mai bun pentru îngrășat porcii decît carnea de porc. Ți-ar plăcea?

– Nu, tată.

– Nu ți-ar place așa ceva?

– Nu, tată, mulțumesc.

Fața lui Eugene se înăspri.

– Aș vrea s-o văd și pe asta, Aaron. Aș vrea să văd ce ai face tu dacă aș fi pe punctul să te spintec și să văd ce-i 'năuntrul tău.

În jocurile dintre ei apăruse o nouă violență pe care Aaron nu o putea înțelege: noi amenințări, noi gesturi de intimitate. Deși era stingherit, băiatul știa că nu lui îi era cu adevărat frică, ci tatălui său; frica era dreptul cîștigat prin naștere de Eugene, așa cum cel al lui Aaron era de a urmări, de a aștepta și de a suferi pînă la momentul propice. Știa (fără să înțeleagă cum sau de ce) că va fi un instrument de distrugere al tatălui său. Poate mai mult decît un simplu instrument.

Pe Eugene îl cuprinse mînia. Privi fix la băiat,cu pumnii bronzați atît de strînși încît articulațiile i se înălbiră. Într-un fel sau altul, copilul ăsta îl va distruge; îi ruinase viața plăcută pe care o dusese înainte ca el să se nască, tot așa de sigur ca și cum și-ar fi împușcat părinții cu mîna lui. Aproape fără să se gîndească la ce făcea, mîinile lui Eugene se încleștară în jurul gîtului fragil al băiatului.

Aaron nu scoase nici un sunet.

– Aș putea să te omor, băiete.

– Știu, domnule.

– Și ce ai de spus?

– Nimic, domnule.

– Ar trebui să spui „mulțumesc, domnule"!

– De ce?

– Cum de ce, băiete? Pentru că această viață nu valorează nici cît mizeria pe care o face un porc, și pentru că, de fapt, ți-aș face un mare serviciu, unul pe care orice tată trebuie să-l facă fiului său.

– Da, domnule.

☛

În baraca din spatele casei Lucy se opri din plîns. Nu avea nici un rost; în plus, ceva

Orson Scott Card
JOCUL LUI ENDER

NEBULA 1985
HUGO 1986

REALITATEA...

Când mă aflam la Seattle, în vizită la HIT Lab, printre cei care au sunat la laboratorul lui Furness pentru a se angaja a fost și un programator de grafică pe computer, de la filiala locală a companiei Bolt, Beranek & Newman (BB&N). Lucra, pe vremea aceea, la un proiect militar intitulat SIMNET. Mi-am propus să fac o vizită și la SIMNET, să mă pun la curent cu ultimele noutăți în materie de simulatoare de luptă. Ce-am văzut acolo a fost într-adevăr impresionant, pentru nivelul acelor ani, dar am înțeles toate implicațiile proiectului doar atunci când am asistat la o demonstrație cu tancul-robot la NOSC și când mi s-a povestit despre JOCUL LUI ENDER și scenariile de război pe computer.

SIMNET este un program dezvoltat de Agenția de Cercetare pentru Proiectele de Apărare Avansate care include peste două sute de simulatoare de tancuri amplasate la Washington D.C., în Germania, la Fort Knox și în multe alte locuri. Cu toate că sunt împrăștiate în toată lumea, aceste simulatoare legate în rețea interacționează cu același câmp de luptă virtual în timp real. Folosind liniile de comunicație ultrarapidă ale rețelei MILNET, aceste aparate concepute pentru patru persoane oferă posibilitatea desfășurării unui adevărat război în ciberspațiu. Simulatoarele reproduc exact interiorul tancurilor M-1, iar prin vizoare se poate vedea câmpul de luptă, o imagine de foarte înaltă fidelitate, realizată pe computer. Configurația terenului era aceea din împrejurimile bazei de la Fort Knox, unde au loc uneori aplicații cu blindate. Există, după toate probabilitățile, programe care simulează condițiile de luptă din Orientul Mijlociu sau din alte puncte de conflict potențial. Celelalte "tancuri" care participă la ședințele SIMNET sunt conduse de echipaje care pot fi la câțiva metri sau la câteva mii de kilometri depărtare, dar toate reacționează în timp real. Alți participanți la luptă, mai ales elicoptere dotate cu rachete antitanc și avioane de vânătoare și atac la sol, pot fi conectați la SIMNET prin intermediul propriilor lor simulatoare. Ca și piloții avioanelor sau elicopterelor, echipajele tancurilor au fost entuziasmate de acest tip de antrenamente. Pe lângă faptul că are ocazia să lupte, uneori, împotriva a zeci de adversari simultan, un singur echipaj își poate încerca puterile cu "inamicul Semiautomat". Jocuri video pentru războinici reali...

Jocurile de război în ciberspațiu permit, fără îndoială, o importantă economie de sorbitranți și elimină complet riscul accidentelor mortale. Dar toate acestea par desuete după ce citești JOCUL LUI ENDER. Am aflat despre carte de la un individ pe care l-am întâlnit în rețea, și care mi-a povestit despre un roman SF cu implicații atât de serioase încât NATO a deschis deja un program al cărui scop este prevenirea posibilității de concretizare a unui scenariu similar.

Institutul pentru Simulări de Antrenament de la Universitatea Florida este singurul for academic afiliat la SIMNET. Acolo l-am întâlnit pe J. Michael Moshell, tipul din rețea. Când i-am spus că am vizitat un simulator, mi-a povestit subiectul romanului scris de Orson Scott Card: să presupunem că un echipaj este antrenat pe unul din simulatoarele SIMNET pentru a învăța să utilizeze ultima generație de arme, capabile să distrugă o întreagă civilizație. Și să mai presupunem că în timpul exercițiilor armele simulate sunt substituite discret cu arme reale.

Fără îndoială, gradul de automatizare a sistemelor de arme este el însuși un teren social delicat. Ar fi o adevărată ironie a sorții dacă aversiunea publică față de teledildonică (sexul cibernetizat) sau LSD-ul electronic ar domina dezbaterile despre tehnologiile realității virtuale, în vreme ce dezvoltarea unor sisteme de arme tot mai periculoase și, mai mult decât probabil, autonome, este o realitate, și nu una virtuală.

(Extras din cartea lui Howard Rheingold, *Realitatea virtuală*; ediția I a fost publicată în 1991; între timp, realitatea virtuală a devenit realitate reală...)

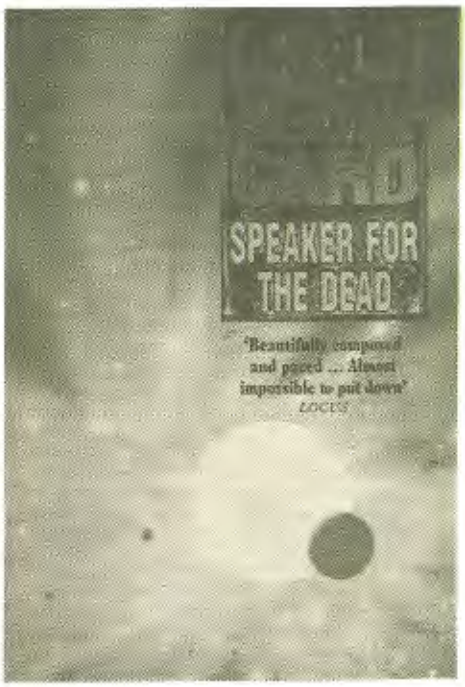

ŞI FICŢIUNEA...

Ecranul simulatorului se întunecă. Băiatul aşteptă să apară jocul. "Ce-o să se întâmple dacă azi trec examenul? Mai există şi altă şcoală? Încă un an sau doi de antrenamente dure, alt an de izolare, alt an cu indivizi împingându-mă într-o direcţie sau alta, alt an fără să-mi pot orienta propria viaţă?" Încercă să-şi amintească ce vârstă avea. Unsprezece ani. Cu câţi ani în urmă îi împlinise? Cu câte zile în urmă? Trebuie să se fi întâmplat aici, la Şcoala de Comandă, dar nu-şi putea aminti ziua. Poate că nici măcar n-o remarcase atunci când venise. Nimeni n-o remarcase, cu excepţia Valentinei.

Aşteptând apariţia jocului, îşi dori să poată pur şi simplu să-l piardă, să fie înfrânt rău de tot şi complet încât să-i întrerupă instrucţia, ca lui Bonzo, şi să-l trimită acasă. Bonzo plecase către Cartagena. Voia să vadă ordinul de drum în direcţia Greensboro. Succesul însemna că trebuia să continue. Eşecul însemna întoarcerea acasă.

"Nu", îşi spuse, "nu-i adevărat! Au nevoie de mine şi, dacă dau greş, s-ar putea să nu am unde mă întoarce."

Mintea sa conştientă ştia că era adevărat, dar în alte locuri, mai tainice, se îndoia că aveau nevoie de el. Insistenţa lui Mazer nu era decât un alt viclegug. "Tot o metodă de-a mă împinge să fac ceea ce doreşti ei." O metodă de a-l împiedica să se odihnească. Ba e nu face nimic timp îndelungat.

Apoi apărură inamicii şi oboseala lui Ender se transformă în disperare.

Adversarii erau de o mie de ori mai numeroşi decât forţele sale; simulatorul era pentru moment dotat cu luminiţele verzi care-i reprezentau. Erau grupaţi într-o duzină de formaţiuni diferite, schimbându-şi poziţiile, modificându-şi structura.

nautilus

NEMIRA

Nu putea găsi un drum printre ele; un spaţiu ce părea deschis se închidea brusc şi apărea un altul, iar o formaţiune aparent pătrunsă se transforma brusc, devenind ameninţătoare. Planete se aflau tocmai la celălalt capăt al câmpului. Ender bănuia că şi dincolo de ea, în afara limitelor simulatorului, existau la fel de multe nave duşmane.

Cât despre propria sa flotă, aceasta era formată numai din douăzeci de nave interstelare, fiecare cu câte patru navete. Cunoştea tipul acele de nave — erau vechi şi greoaie, iar puterea "Doctoraşului" nu atingea decât jumătate din cea a navelor sale. Optzeci de navete împotriva a cel puţin cinci mii, poate mii de adversari.

Îi auzi pe şefii de escadrile trăgându-şi răsuflarea; mai auzi şi o înjurătură scăpată printre dinţi de observatorii din spatele lui. Era plăcut să ştie că unul dintre adulţi remarcase că examenul nu era cinstit. Desigur, faptul avea prea puţină importanţă. Cinstea nu făcea parte din joc, asta era clar. Nu încercau să-i lase nici cea mai măruntă posibilitate de succes. "Prin câte am trecut, şi de fapt nu intenţionau deloc să-mi permită să absolv."

Îl văzu cu ochii minţii pe Bonzo şi gaşca lui, înfruntându-l şi ameninţându-l; izbutise să-l determine pe Bonzo să lupte singur, dar acum n-o mai putea face. Şi nici nu putea surprinde inamicul cu aptitudinile sale personale, aşa cum făcuse cu băieţii mai mari în sala de luptă. Mazer îl cunoştea ca pe propriul său buzunar.

Bărbaţii dinapoia lui începură să tuşească şi să se foiască nervoşi. Îşi dădeau seama că Ender nu ştia ce să facă.

"Nici nu-mi pasă", se gândi băiatul. "Vă puteţi păstra jocul. Dacă nu-mi daţi nici o şansă, de ce să mai joc?"

La fel ca ultimul său joc din Şcoala de Luptă, când îi opuseseră două armate.

Şi tocmai când îşi aduse aminte de jocul acela, probabil că Bean şi-l aminti şi el, deoarece glasul îi răsună în căşti:

— Nu uita, poarta inamică e jos!

Molo, Supă, Vlad, Basculă şi Tom Nebunu' izbucniră în râs. Şi ei îşi aduseseră aminte.

Ender râse şi el. Era într-adevăr amuzant. Oamenii mari priveau totul cu gravitate iar copiii jucau, jucau întruna, până când, deodată, adulţii întindeau prea mult coarda, împingeau lucrurile prea departe şi copiii puteau vedea dincolo de joc. "Las-o baltă, Mazer. Nu-mi pasă dacă trec examenul. Nu-mi pasă dacă-ţi respect regulile. Dacă tu poţi trişa, pot şi eu. N-o să te las să mă baţi în mod necinstit, o să te bat *eu* în mod necinstit!"

(Orson Scott Card, *Jocul lui Ender*, Editura Nemira, 1994)

ce putea vedea prin găurile acoperișului îi reînviase niște amintiri ce-i uscară lacrimile: un cer anumit – un cer de un albastru pur, strălucitor și limpede ca de cristal. Eugene nu-i va face nici un rău băiatului. Nu va îndrăzni nici acum, nici altădată să rănească cumva acel copil. El știa ce era băiatul deși nu recunoscuse vreodată acest lucru.

Ea își reamintea acea zi – cu șase ani în urmă – când cerul fusese la fel de cristalin ca astăzi, iar aerul la fel de plumburiu din cauza căldurii. Eugene și ea fuseseră la fel de înfierbîntați ca și aerul – se sorbiseră din ochi de dimineață pînă seara. El era mai puternic atunci – era în floarea vîrstei. Era un om ambițios, minunat, cu un corp bine clădit și cu picioarele atît de puternice încît părea ca de piatră când ea își plimba mîinile pe ele. Ea însăși era extrem de arătoasă – avea dosul cel mai bine făcut din Welcome și mersul cel mai unduitor, așa încît Eugene nu se putea abține să n-o sărute toată ziua. Uneori făceau dragoste toată ziua și toată noaptea, fie în casa pe care o construiau, fie pe nisip. Deșertul era un pat bun, și ei puteau să zacă acolo, sub cerul liber, fără a fi deranjați de nimeni.

În acea zi, cu șase ani în urmă, cerul se întunecase prea devreme, cu mult înaintea momentului cînd trebuia să se facă noapte. Totul se petrecu pe neașteptate – celor doi iubiți li se făcu brusc frig. Peste umărul lui, ea văzuse formele pe care le luase cerul: creaturile enorme și monumentale care-i priveau. El continua să o sărute cu pasiune, pînă cînd o mînă de culoarea sfeclei și de mărimea unui om îl prinse de ceafă și-l ridicase din poalele nevestei, exact ca pe un iepure neajutorat. Fu înălțat în aer; după cîteva clipe de buimăceală, deschise ochii și-și văzu nevasta la vreo șapte metri sub el, fără nimic pe ea cu picioarele desfăcute și cu monștri în jurul ei. Cu gesturi calme, fără răutate, ei îl îndepărtară de acolo, în afara zonei ei de percepție.

Ea își reamintea atît de bine ora ce a urmat, îmbrățișările monștrilor; nu erau respingătoare, grosolane sau vătămătoare, ci doar tandre. Nici chiar contactul cu organele lor de reproducere nu i-au produs nici o durere. Oare cîți din acești străini o posedaseră în acea după-amiază – trei, patru, cinci? După ce au plecat și pielea i-a fost din nou încălzită de razele soarelui, ea simți un fel de pierdere – deși, după o oarecare gîndire, ar fi trebuit să fie rușinată – era ca și cum apogeul vieții ei trecuse, restul zilelor fiind doar un drum glacial spre moarte.

În cele din urmă se ridicase îndreptîndu-se spre locul unde Eugene zăcea inconștient în nisip, cu unul din picioare fracturate din cauza căderii de la înălțime. Îl sărută. Spera – și dorința i se împlini – ca să existe un fruct al orelor de dragoste din acea după-amiază – un suvenir al bucuriei ei.

☛

În casă Eugene îl lovi pe băiat. Nasul acestuia începu să sîngereze, dar el nu scoase nici un sunet.

– Vorbește, băiete.

– Ce vrei să-ți spun?

– Sînt eu tatăl tău sau nu?

– Da, tată.

– Mincinosule!

Îl lovi din nou, fără nici un avertisment; de data aceasta, lovitura îl trînti pe Aaron la podea. În timp ce încerca să se ridice, sprijinindu-și mîinile mici și nedeprinse cu munca pe dalele din bucătărie, simți ceva prin podea. Din sol se auzea o muzică.

– Mincinosule! zise încă o dată tatăl.

Vor mai fi lovituri, mai multă durere, mai mult sînge – se gîndi băiatul. Dar putea să le suporte; iar muzica era o promisiune – după o lungă așteptare – pentru un sfîrșit cît mai apropiat al suferințelor sale, o dată pentru totdeauna.

Davidson mergea clătinîndu-se pe strada principală a Welcome-ului. Era pe la mijlocul după-amiezii (ceasul îi stătuse – din compasiune, probabil), dar orașul părea să fie gol; brusc ochii i se opriră pe o grămadă neagră, fumegîndă ce se afla în mijlocul străzii la nici o sută de metri de locul unde era el.

În ciuda distanței recunoscu proveniența acelei mase de carne arsă și simți cum îl ia cu amețeală. La urma urmei totul fusese real. Mai făcu încă cîțiva pași,

încercînd să-și învingă senzația de greață, pînă se simți sprijinit de brațe puternice și auzi – în ciuda unor zgomote nedeslușite din propriul său cap – o serie de cuvinte de îmbărbătare. Nu aveau nici un înțeles, dar cel puțin erau rostite de voci umane. Acum putea să renunțe la sforțările pe care le făcea pentru a rămîne conștient. Leșină. I se păru că rămase în această stare doar pentru cîteva clipe.

Fusese transportat într-o casă și zăcea acum pe o canapea incomodă; o femeie – Eleanor Kooker – îl privea fix, zîmbindu-i.

– Va supraviețui, zise ea cu o voce aspră ca a unei verze ce trece printr-o răzătoare. Se aplecă și mai mult spre el.

– Ai văzut creatura, nu-i așa?

Davidson încuviință din cap.

– Cred că-i mai bine să ne spui tot ce știi.

Cineva îi puse un pahar în mînă și Eleanor – plină de generozitate – îl umplu ochi.

– Bea, comandă ea, și apoi spune-ne tot ceea ce trebuie...

Dădu pe gît whisky-ul din două sorbituri; paharul îi fu umplut din nou. De data aceasta bău mai încet și începu să se simtă mai bine.

Camera era plină de oameni; era ca și cum toată populația orașului se adunase în salonul Eleanorei. Ce audiență – dar și ce povestel Cu limba dezlegată de whisky-ul băut, începu să relateze pățaniile prin care trecuse – cum se pricepu el mai bine și fără nici un fel de înflorituri. La rîndul ei, Eleanor descrise circumstanțele în care șeriful Packard „se accidentase" în întîlnirea cu monstrul. Packard era și el în cameră, arătînd destul de rău, mîna-i mutilată atît de bine bandajată încît semăna mai degrabă cu o croșă decît cu un membru omenesc.

– Acesta nu-i singurul demon ce bîntuie prin deșert, zise șeriful după ce se termină ambele relatări.

– Dacă așa spui tu, replică Eleanor, nu prea convinsă.

– Tatăl meu spunea așa, declară tălos Packard, privindu-și fix mîna bandajată. Și eu am motive să-i cred, tot așa de sigur cum cred în existența iadului.

– Atunci ar trebui să facem ceva, să luăm niște măsuri.

– Ca de exemplu? întrebă un individ cu o mutră acră, rezemat de cămin. Ce se poate face împotriva unor creaturi care mănîncă automobile?

Eleanor ridică capul și îl surîse batjocoritor.

– Ei bine, ia să beneficiem și noi de deșteptăciunea ta, Lou, zise ea. Tu ce crezi că ar trebui să facem?

– Să stăm cuminți și să-i lăsăm în plata Domnului.

– Eu nu sînt struț, răspunse Eleanor, dar dacă vrei să-ți bagi capul în nisip ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat, n-ai decît. Îți dau un hîrlel, Lou, sau și mai bine, îți sap eu groapa.

Urmă un hohot de rîs general. Jenat, Lou tăcu și începu să-și roadă unghiile.

– Nu putem sta cu brațele încrucișate lăsîndu-i să treacă prin oraș, zise adjunctul șerifului în timp de continua să mestece gumă.

– Dar se îndreptau spre munți, nu spre Welcome, le reaminti Davidson.

– Și cine o să-i împiedice să-și schimbe gîndurile, îi înfruntă Eleanor. Ai vreun răspuns?

Nici unul dintre cei prezenți nu scoase o vorbă.

– Jedediah, continuă ea, tu doar ești adjunctul lui Packard – ce crezi despre toate acestea?

Tînărul – cu insignă și pistol – se înroși puțin, apoi începu să se tragă de mustața subțire. Era evident că nu avea nimic de spus.

– M-am lămurit, conchise femeia. Sunteți toți niște fricoși care faceți pe voi numai la gîndul de a lua urma acestor demoni – așa-i sau nu?

Murmure de justificare, clătinări din cap.

– Vă gîndiți să stați liniștiți și să-i lăsați să vă devoreze femeile...

Un cuvînt bine ales: „devoreze" – mult mai sugestiv decît „mănînce". Eleanor făcu o pauză de efect; apoi spuse cu o voce sumbră: – sau mai rău decît devorat?

– Demonii nu se vor atinge de niciunul dintre voi, zise Packard ridicîndu-se cu oarecare greutate din scaun. Se legăna pe picioare în timp ce se adresa audienței.

– O să punem laba pe ei și îi vom linșa.

Această declarație belicoasă îi lăsă reci pe bărbații din cameră; după cele întîmplate în acea zi, promisiunile șerifului nu mai valorau nici cît o ceapă degerată.

– Ar fi mai bine ca unele persoane să dea dovadă de mai multă înțelepciune, murmură ca pentru sine Davidson.

– Prea se îndrugă verzi și uscate, adăugă Eleanor.

Davidson dădu din umeri și-și termină băutura din pahar. Dar de data aceasta nimeni nu îl mai umplu. Se

gîndi cu tristețe că ar trebui să fie recunoscător că este încă în viață. Dar programul îi fusese complet dat peste cap. Trebuia neapărat să dea niște telefoane și să închirieze o mașină; eventual putea să aranjeze ca cineva să vină să-l ia din acel orășel. „Demonii", oricine ar fi fost ei, nu trebuiau să-l mai preocupe cîtuși de puțin. Ar fi fost poate interesant să citească un articol pe această temă în „Newsweek", împreună cu Barbara, după ce se va întoarce din nou pe coasta de est; dar acum tot ce dorea să facă era să-și termine treburile în Arizona și să se întoarcă acasă cît mai curînd posibil.

Însă Packard era de altă părere.

– Ești martor ocular, zise el, arătîndu-i cu degetul, și eu ca șerif al acestei localități îți interzic s-o părăsești pînă cînd nu-mi vei răspunde satisfăcător la toate întrebările ce am a ți le pune.

Limbajul acesta oficial suna oarecum deplasat în acel moment.

– Dar am afaceri..., începu Davidson.

– N-ai decît să telefonezi și să-ți contramandezi întîlnirile, domnule Davidson.

Davidson își dădea seama că șeriful încerca să-și refacă o parte din reputația pierdută pe spinarea lui. Dar nu avea ce face: Packard reprezenta legea. Consimți, încercînd să ascundă faptul că nu era de loc încîntat de perspectiva de a rămîne în oraș. Nu-i nimic, se gîndi el, va avea timp să depună o plîngere împotriva acestui Mussolini de țară cînd va ajunge acasă viu și nevătămat. Acum cel mai bun lucru era să trimită o telegramă și să dea dracului toate afacerile.

– Deci ce ai de gînd? îl întrebă Eleanor pe Packard.

Șeriful își umflă obrajii îmbujorați de băutură.

– Să termin cu demonii, răspunse el.

– Cum?

– Folosind puștile, femeie.

– Vei avea nevoie de o mulțime de pușți, dacă creaturile sunt așa de mari pe cît se spune...

– Sînt, credeți-mă pe mine, zise Davidson.

Packard rînji.

– Vom lua tot arsenalul de care dispunem, replică el, înghiontindu-l pe Jedediah. Băiete, du-te și scoate armamentul greu – antitanc; aruncătoarele de grenade.

Stupoare generală.

– Ai aruncătoare de grenade? întrebă cinicul Lou, continuînd să stea rezemat de cămin.

Packard zîmbi răutăcios.

– Tehnică militară păstrată cu grijă...

Davidson oftă în sinea lui. Tipul era psihopat, cu arsenalul său învechit, probabil mult mai periculos pentru cel care-l folosește decît pentru o potențială victimă. Toți urmau să moară. Dumnezeu să-i aibă în pază, nici unul din ei nu avea să scape.

– Josh Packard, tu ești singurul bărbat adevărat din camera asta în ciuda faptului că ți-ai pierdut cîteva degete, declară Eleanor Kooker, încîntată de această atitudine de bravură.

Packard zîmbi, scărpinîndu-și distrat pîntecul, Davidson simți că nu mai suportă discuțiile ieftine din cameră.

– Ia ascultați aici, șuieră el, v-am spus tot ce știu. Ar fi cazul să vă las ca să vă descurcați singuri.

– N-ai să pleci nicăieri, zise Packard, dacă la asta te gîndești.

– Vroiam...

– Toți știm ce vrei să spui, amice, dar nu am de gînd să te ascult. Dacă văd că ai de gînd s-o ștergi, te pun la popreală, ai înțeles?

Ticălosul ăsta e-n stare s-o facă chiar dacă nu are decît o singură mînă validă", se gîndi Davidson. "Singura soluție este să le cînți în strună", își zise încercînd să-și opească strîmbătura de dezgust care tocmai îi înflorise pe buze. Dacă Packard se ducea să înfrunte monștrii și blestemata ala de bazuka exploda, aceasta îl privea direct și personal. Treaba lui.

– După cîte ne-a povestit tipul ăsta, trebuie să fie o adunătură întreagă de astfel de creaturi prin împrejurimi, zise calm Lou. Deci cum ai de gînd să-i termini pe toți odată?

– E doar o chestie de strategie, răspunse Packard.

– Da, dar nu le cunoaștem pozițiile.

– O să-i supraveghem.

– Ne pot distruge pe toți, dacă-și dau osteneala, remarcă Jedediah, culegîndu-și o bucățică de gumă ce i se lipise de mustață.

– Ăsta-i teritoriul nostru, zise Eleanor. Îl avem, trebuie să-l păstrăm.

Jedediah încuviință din cap.

– Desigur, doamnă.

– Să presupunem că au dispărut din împrejurimi? Să presupunem că nu putem să-i găsim?, continuă să argumenteze Lou, N-ar fi mai bine să-i lăsăm în pace?

– Desigur, replică Packard. Și apoi n-avem decît să așteptăm să apară din nou și să ne devoreze femeile, ce zici?

– Poate că n-au intenții dușmănoase, răspunse Lou.

Packard își ridică în sus mîna bandajată.

– Iată ce mi-au făcut!

Lucrul nu putea fi contestat.

Packard continuă cu o voce răgușită din cauza mîniei.

– Pe toți dracii, vreau să-i nimicesc cu totul, așa încît o să mă duc după ei cu sau fără ajutorul vostru. Dar trebuie să chibzuim cu grijă și să fim mai șireți decît ei pentru ca nimeni să nu fie rănit.

Este ceva adevăr în ceea ce spune individul ăsta, se gîndi Davidson. Aceeași impresie păreau s-o împărtășească și ceilalți prezenți în cameră. Se auziră murmure de aprobare din toate părțile, inclusiv din zona semineului.

Packard se adresă din nou adjunctului său.

– Dă-i drumul la treabă, băiete. Telefonează-i ticălosului ăla de Crumb din Caution și spune-i să-și adune toți băieții pe care-i are la dispoziție, împreună cu fiecare nenorocită de pușcă sau grenadă de care dispun. Dacă te întreabă ce te-a apucat îi spui că șeriful Packard a instituit stare de urgență pe un teritoriu de cincizeci de mile și că rechiziționează fiecare pușcă și pe fiecare individ care e capabil s-o mînuiască. Mișcă-te, flăcăule!

Toți cei prezenți erau cuprinși de admirație și Packard își dădea seama de acest lucru.

– O să-i facem bucăți pe ticăloșii ăștia, zise el.

Pentru moment această vorbărie goală – dar spusă cu emfază – păru a-i convinge și pe Davidson, dar își reaminti brusc de detaliile procesiunii, de capete, cozi și alte amănunte anatomice, și entuziasmul îi scăzu ca prin minune.

Se apropiară de casă într-o liniște atît de desăvîrșită – însă fără a se furișa – încît nimeni nu-i auzi.

În interior, mînia lui Eugene se domolise. Ședea cu picioarele pe masă, o sticlă goală de whisky în fața lui. Liniștea din cameră era atît de apăsătoare încît părea că te sufocă.

Aaron – cu fața tumefiată de loviturile tatălui său – ședea lîngă fereastră. Nu avu nevoie să-și ridice capul pentru a-i vedea apropiindu-se de casă, îi simți în sînge. Fața-i umflată a început să i se lumineze dar își reprimă instinctul și aștepta, pur și simplu, într-o resemnare deplină, momentul cînd se vor apropia de casă. Se ridică de pe scaun numai în momentul cînd corpurile lor masive blocară fereastra, împiedicînd intrarea razelor soarelui. Mișcarea îi trezi pe Eugene din letargie.

– Ce se întîmplă, băiete?

Copilul se dăduse înapoi de la fereastră, și stătea acum în mijlocul camerei, plîngînd încet cu suspine. Mîinile sale mici erau întinse ca niște raze de soare, degetele mișcîndu-i-se spasmodic.

– Ce se întîmplă la fereastra aceea?

Aaron auzi una din vocile adevăratului său tată acoperind mormăiturile lui Eugene. Ca un cîine domic de a-și întîmpina stăpînul pe care nu-l văzuse de mult, băiatul alergă spre ușă și încercă să o deschidă. Dar nu reuși - era încuiată și zăvorîtă.

Eugene îl împinse la o parte și încercă să bage cheia în broască, în timp ce tatăl lui Aaron își striga odrasla prin ușă. Vocea semăna cu zgomotul făcut de un curs de apă îmbinat armonios cu o serie de suspine pițigăiate. Era o voce pasionată, iubitoare.

– Ce-i cu zgomotul de afară?

Brusc, Eugene păru să înțeleagă. Îl apucă pe băiat de păr și-l trase de lîngă ușă.

Aaron țipă ascuțit din cauza durerii.

– Tăticule!

Eugene crezu că țipătul îi era

adresat lui, dar adevăratul tată al lui Aaron auzise și el chemarea băiatului. Răspunse cu o voce în care se simțea îngrijorarea.

Lucy auzise și ea schimbul de cuvinte. Ieși din baraca protectoare știind ce va vedea profilîndu-se pe cerul strălucitor și totuși năucită de creaturile uriașe ce se adunaseră de fiecare parte a casei. Simți o tortură în suflet aducîndu-și aminte de bucuriile pierdute ale acelei zile – șase ani mai devreme. Toate erau acolo, toate creaturile de neuitat, o adunătură incredibilă de forme...

Capete piramidale pe trunchiuri bine proporționate de culoare roz și cu corpul în formă de umbrele. O frumusețe argintie, fără cap, a cărei șase brațe de sidef formau un fel de cerc în jurul gurii ce palpita și torcea ușor. O tăptură ca un pieptene de dărăcit ce scotea un sunet dulce și egal ca tonalitate. Creaturi prea fantastice pentru a fi reale, prea reale pentru a fi ignorate; îngeri ai căminului și pridvorului. Unul avea un cap, ce se mișca încoace și încolo pe un gît subțire de parcă ar fi fost o giruetă, albastru ca cerul nopții și presărat cu o duzină de ochi strălucitori. Altul semăna cu un evantai – ce se deschidea și se strîngea din cauza emoției –, carnea lui portocalie înroșindu-se puternic la sunetul vocii băiatului.

– Tăticule!!

La ușa casei se afla creatura căreia Lucy îi păstra cea mai mare afecțiune; era cea care o atinsese, o alintase și o posedase prima. Avea aproape șase metri cînd stătea dreaptă. Acum era aplecată spre ușă, capul său enorm și fără păr – asemănător cu cel al unei păsări pictate de vreun schizofrenic – aproape lipit de ea în timp ce-i vorbea copilului. Era goală și spatele ei larg și întunecat la culoare era scăldat în sudoare.

În casă, Eugene îl trase pe băiat lîngă el, ca un fel de pavăză.

– Ce știi tu băiete despre toate acestea?

– Tăticule!

– Te-am întrebat ce știi?

– Tăticule!!

În vocea lui Aaron se simțea triumful. Așteptarea se terminase.

O spărtură se produse în fațada casei. Un membru ca un cîrlig de piele se înfășură în jurul pragului de sus și ridică ușa din balamale. Cărămizile zburară în toate părțile, aerul se umplu de aschii de lemn și de praf. În locul în care pînă acum fusese întuneric aducător de liniște și siguranță, năvăleau acum valuri de lumină orbind figurile liliputane ce mișunau printre ruine.

Eugene privi atent prin perdeaua de praf. Acoperișul continua să fie smuls de mîini uriașe; în locul unde fuseseră bîrnele se vedea acum cerul. Înconjurîndu-l din toate părțile, se aflau corpurile și fețele unor bestii imposibil de descris; ele doborau pereții ce mai stăteau încă în picioare, distrugînd casa la fel de ușor ca și cum ar fi spart o sticlă. Îi dădu drumul băiatului fără să-și dea seama de ceea ce făcuse.

Aaron alergă spre creatura ce sta în pragul ușii.

– Tăticule!!!

Îl strînse în brațe ca un tată ce-și întîmpină copilul ce vine de la școală; capul îi era dat pe spate într-un fel de extaz și din gură îi ieșea un sunet lung și indescriptibil de bucurie. Imnul fu preluat și de celelalte creaturi, transformîndu-se într-un fel de slujbă de celebrare. Eugene își acoperi urechile și căzu în genunchi. Nasul începuse să-i sîngereze la primele note scoase de monstru, iar ochii îi erau plini de lacrimi usturătoare. Nu era înspăimîntat. Știa că nu sînt capabili să-i facă vreun rău. Plîngea pentru că ignorase această posibilitate timp de șase ani, și acum, cu misterul și gloria lor etalate în fața lui, se auto-acuza că nu avusese vreodată curajul să-i înfrunte și să-i cunoască. Prea tîrziu să se lamenteze. Acum îi luaseră băiatul cu forța, îi dărîmaseră casa și-i distruseseră viața. Fără să dea nici o atenție suferințelor sale, creaturile plecau deja, continuînd să-și cînte bucuria, ducîndu-i pe copil cu ei – pentru totdeauna.

În Welcome se făceau pregătiri intense. Davidson nu putea decît să privească cu admirație modul în care oameni nebuni și temerari încercau să înfrunte imposibilul. Se simțea văg enervat de acest spectacol. Era ca într-un film: coloniști întreprinzători pregătindu-se să contracareze violența păgînă a sălbaticilor doar cu niște arme nenorocite și cu o credință nestrămutată în steaua lor. Dar, spre deosebire de ce se petrece în filme, Davidson știa că de această dată înfrîngerea era hotărîtă dinainte. Îi văzuse pe acești monștri înfiorători. Cricît de dreaptă ar fi fost cauza lor, puritatea credinței lor, adesea sălbaticii îi măcelăreau pe coloniști fără nici o milă.

Nasul lui Eugene încetă să mai sîngereze după aproximativ o jumătate de oră, dar el nu-și dădu seama pentru că o trăgea și o împingea pe Lucy spre Welcome. Nu vroia să audă nici un fel de explicații de la această stricată, deși ea sporovăia fără încetare. Tot ce putea să audă era sunetul vocilor monștrilor și chemarea repetată a lui Aaron – „tăticule" – la care răspunsese un diavol distrugător de case.

Eugene știa că împotriva lui se urzise un complot deși nici în cele mai chinuitoare coșmaruri ale sale nu putea să priceapă tot adevărul.

Aaron era nebun – atîta lucru putea și el să priceapă. Și, într-un fel sau altul, nevastă-sa, Lucy cea cu un corp atît de desăvîrșit, cea care fusese singura lui mîngîiere, contribuise atît la demența copilului cît și la propria lui decădere.

Ea își vînduse copilul – aceasta era credința lui nestrămutată. Ea se tîrguise – într-un mod incalificabil – cu aceste creaturi venite din iad, schimbînd viața ei și mintea sănătoasă a singurului lui fiu pe un cadou – sau har – oarecare. Ce dracu' cîștigase ea în schimb? Vreo mică bijuterie sau alt obiect pe care-l ținea ascuns în hambar? Dumnezeule, cum va mai suferi pentru asta! Dar 'nainte de a-și primi pedeapsa, înainte de a-i smulge părul din rădăcină și de a-i unge cu catran sînîi frumoși, va trebui să mărturisească. Dar nu în fața lui, ci a întregii populații din Welcome – a bărbaților și femeilor care și-au bătut joc de vorbele sale de bețiv înrăit, care au rîs cînd l-au văzut plîngînd peste paharul de bere. Toți vor auzi – de pe propriile buze ale lui Lucy – adevărul despre coșmarurile pe care le îndurase, și vor afla cu oroare că demonii de care vorbise el de atîtea ori erau reali. De-abia atunci va fi reabilitat și tot orașul îl va primi cu brațele deschise cerîndu-i iertare, în timp ce corpul acoperit cu pene a cățelei ce se numise nevastă-sa se va legăna de un stîlp de telefon undeva în afara orașului.

Mai erau două mile pînă la Welcome cînd Eugene se opri brusc.

– Ceva se apropie de noi.

Un nor de praf – și în mijlocul vîrtejului se vedeau o mulțime de ochi arzători.

Se gîndi la lucrul cel mai îngrozitor ce i se putea întîmpla.

– Dumnezeule mare!

Îi dădu drumul soției. Veneau ei oare să o ia și pe ea? Da – probabil că aceasta era o parte a tîrgului pe care-l încheiaseră.

– Au pus mîna pe oraș, zise el. Aerul era plin de vocile lor; nu le mai putea suporta – era prea mult pentru el.

Veneau spre el pe șosea într-o hoardă zgomotoasă – direct spre el. Eugene se întoarse să fugă, nepăsîndu-i de soarta ce o aștepta pe stricata de lîngă el. Puteau să și-o ia, cîtă vreme îl lăsau în pace. Lucy zîmbea privind norul de praf.

– E Packard, zice ea.

Îngustîndu-și ochii, Eugene aruncă o privire de-a lungul drumului. Norul de diavoli se descompunea încet. Ochii deveneau faruri, vocile se transformau în sirene: o întreagă armată de mașini și motociclete – condusă de un vehicul în care se afla Packard – se apropia cu toată viteza de Welcome.

Eugene rămase încremenit. Ce însemna oare aceasta – era un exod în masă?

Pentru prima dată în acea zi splendidă, Lucy simți cum o cuprinde o umbră de îndoială.

Pe măsură ce se apropia, convoiul încetinea, apoi se opri de tot; praful se împrăștie așa încît echipa de sinucigași a lui Packard apăru cu claritate. Erau aproximativ o duzină de mașini și vreo jumătate de duzină de motociclete, toate încărcate cu arme și cetățeni ai orașului, printre care se evidenția Eleanor Kooker. Era un alai impresionant de oameni ticăloși dar bine înarmați.

Packard se aplecă peste mașină, scuipă și întrebă:

– Ai probleme, Eugene?

– Nu sunt nebun, sună răspunsul.

– Dar nici n-am zis că ești.

– Am văzut și eu acele creaturi. Amănuntele ți le va da Lucy.

– Știu că le-ai văzut, Eugene; sunt sigur de acest lucru. Nu are nici un rost să negăm faptul că există demoni pe undeva prin împrejurimi. Pentru ce crezi că am mobilizat garda civilă pe care o vezi, dacă nu pentru a-i înfrunta?...

Packard rînji privindu-l pe Jedediah care era la volan.

– ...îi vom face bucăți-bucățele.

Din spatele mașinii, domnișoara Kooker – care fuma o țigară – se aplecă pe fereastră.

– Mi se pare că-ți datorăm niște scuze, Gene, spuse ea zîmbind. Tot dobîtoc a rămas, își zise în sinea ei; a fost un bărbat terminat în momentul cînd s-a căsătorit cu tîrfa aia cu fundul mare. Ce păcat!

Satisfacția se oglindi pe chipul lui Eugene.

– Așa se pare.

– Urcă-te în una din mașinile din spate, zise Packard. Și tu și Lucy. O să-i scoatem noi din găurile lor ca pe niște șerpi...

– S-au îndreptat spre dealuri, spuse Eugene.

– Nu te înșeli cumva?

– Mi-au luat bălatul. Mi-au distrus casa.

– Sînt mulți?

– O duzină sau cam așa ceva.

– OK Eugene, cred că ai face mai bine să vii cu noi. Packard ordonă unui polițist să se mute în altă mașină.

– Cred că de-abia aștepți să te răzbuni pe ei, eh?

Eugene se întoarse spre locul unde rămăsese Lucy.

– Şi vreau ca ea să fie judecată..., începu el.

Dar Lucy o luase deja la goană de-a curmezişul deşertului; silueta sa era acum de mărimea unei păpuşi.

– Dar a luat-o de-a dreptul peste cîmp – e curată sinucidere, zise Eleanor.

– Moartea-i o pedeapsă prea uşoară pentru ea, replică Eugene în timp ce se urca în maşină. Femeia asta-i mai ticăloasă decît Diavolul însuşi.

– Cum vine asta, Gene?

– Femeia asta mi-a vîndut singurul fiu ladului...

Lucy dispăruse din vedere, înghiţită de aburul cald al arşiţei.

– ...ladului.

– Atunci las-o în pace, zise Packard, – ladul va avea grijă de ea, mai devreme sau mai tîrziu.

Lucy ştiuse că nu se vor obosi s-o urmărească. Din momentul în care văzuse farurile maşinilor în norul de praf, observase armele şi căştile, ea îşi dăduse seama că nu va avea nici un rol în evenimentele ce vor urma. În cel mai bun caz, va fi un simplu spectator. În cel mai rău caz, va muri de insolaţie traversînd deşertul, şi nu va cunoaşte niciodată deznodămîntul inevitabilei confruntări. Reflectase adesea asupra existenţei creaturilor ce erau – în grup – tatăl lui Aaron. Nu înţelegea de ce se hotărîseră – în înţelepciunea lor – să facă dragoste cu ea. Se mai întrebase şi dacă mai era cineva în Welcome care să fie la curent cu prezenţa lor prin împrejurimi. Cîţi ochi omeneşti – alţii decît ai ei – întrezăriseră, de-a lungul anilor, anatomiile lor tainice? Urmase o întrebare logică – posibilitatea ca, odată şi odată, să vină ceasul răfuielilor: confruntarea dintre o specie şi alta. Acum se pare că venise – fără nici un fel de avertisment, şi într-un astfel de context în care viaţa sa nu mai valora nimic.

De îndată ce maşinile şi motocicletele se pierdură în depărtare, ea se întoarse, mergînd pe propriile ei urme de paşi, pînă cînd ajunse din nou la şosea. Îşi dădea seama că nu avea nici un mijloc pentru a da de urma lui Aaron. Într-un anume sens, ea fusese doar tutorele lui, deşi îi născuse. El aparţinea – într-un fel straniu – creaturilor care o posedaseră; poate ca ea să fi fost doar un fel de cobai pentru un experiment de fertilitate şi acum doctorii se întorceau pentru a examina fructul experienţei; poate că, totuşi, totul se întîmplase din dragoste. Oricare ar fi motivele, spera din tot sufletul să apuce să vadă sfîrşitul bătăliei. Undeva în adîncul fiinţei ei – într-un loc atins doar de monştri – ea credea în victoria lor, chiar dacă mulţi din reprezentanţii speciei pe care ea o numea a ei urmau să piară.

O linişte adîncă se aşternu pe colină. Aaron fusese aşezat printre pietre şi toţi se adunaseră în jurul lui, nerăbdători să-i examineze hainele, părul, ochii şi zîmbetul.

Se însera dar lui Aaron nu-i era frig. Răsuflarea taţilor îl încălzea, mirosul ei fiind cel întîlnit în interiorul magazinului universal din Welcome – un amestec de caramele şi sămînţă de cînepă, brînză proaspătă şi fier. Pielea îi era maro-roşcată în lumina soarelui ce apunea; stelele începură să apară pe cer. Nu putea spune că era mai fericit în braţele mamei sale decît în mijlocul acestor demoni.

La picioarele colinei Packard dădu ordin de oprire. Dacă ar fi auzit de Napoleon Bonaparte, fără îndoială că s-ar fi simţit ca şi acest cuceritor. Dacă ar fi ştiut povestea vieţii sale, ar fi înţeles că urma Waterloo-ul său; dar Josh Packard a trăit şi murit fără a avea privilegiul de a se număra printre eroi.

Îşi convocă oamenii de care dispunea şi-i trecu în revistă, ţinîndu-şi mîna mutilată strecurată sub cămaşă. Nu era parada cea mai încurajatoare din istorie. Erau destule feţe albe şi boinăvicioase printre soldaţii săi, dar şi o mulţime de ochi care-i evitau privirea în timp ce el dădea ordine.

– El, voi toţi, ascultaţi-mă!..., zbieră el cît îl ţinu gura.

(Atît lui Kooker cît şi lui Davidson I se păru că dacă ceea ce urma se vroia un atac prin surprindere, gălăgia era deja prea mare.)

– ...Am ajuns la destinaţie, ne-am organizat, iar Dumnezeu este de partea noastră. Suntem pe punctul de a pune mîna pe cele mai multe dintre aceste bestii, înţelegeţi?

Linişte. Priviri triste. Oamenii transpirau din abundenţă.

– Ţineţi minte, nu vreau să văd nici un tercheaberchea dintre voi că dă bir cu fugiţii, pentru că dacă îi prind pe vreunul că încearcă, o să se tîrîie pînă în oraş cu nişte găuri în spate.

Eleanor se gîndi să aplaude, dar discursul nu se terminase încă.

– Şi nu uitaţi, – vocea lui Packard deveni un fel de şoaptă conspirativă – că aceşti diavoli l-au răpit pe băiatul lui Eugene, Aaron, doar cu vreo patru ore în urmă. L-au luat de la sînul mamei sale în timp ce-i legăna ca să adoarmă. Oricum ar arăta, ei nu sunt decît nişte sălbatici. Nu au nici un fel de respect pentru o mamă, un copil sau pentru orice altceva. Aşa că atunci cînd o să vă apropiaţi de vreunul, gîndiţi-vă cum v-aţi fi simţit voi dacă v-ar fi luat cineva de la ţîţa mamei voastre iubitoare...

Îi plăcea expresia „ţîţa mamei". Era atît de expresivă... Aceste două cuvinte aveau un efect stimulator mult mai mare asupra oamenilor decît oricare altele.

– Nu trebuie să vă fie frică de nimic în afară de a vă pierde demnitatea de om!

Strașnice cuvinte de încheiere pentru un discurs.

– Şi acum, la treabă.

Se urcă în maşină. Cineva din spate începu să aplaude; restul îi imită aproape imediat. Un zîmbet larg se lăţi pe faţa roşie a lui Packard.

– La drum! rînji el, şi convoiul se puse în mişcare.

Aaron simţi schimbarea din aer. Nu că îi era frig, mai persista căldura respiraţiilor celor din jurul lui. Era un fel de schimbare în atmosferă – un fel de intruziune. Fascinant, privi cum reacţionau taţii săi la această schimbare: pielea lor căpătă noi culori, mai închise, asemănătoare cu cele de camuflaj. Unii deja ridicaseră capetele pentru a adulmeca aerul.

Era ceva în neregulă. Ceva, cineva – neinvitat – era pe punctul de a împiedica desfăşurarea normală a acelei nopţi de sărbătoare. Demonii cunoşteau semnele şi erau pregătiţi pentru o astfel de eventualitate. Era oare inevitabil ca eroii din Welcome să vină după băiat? Nu credeau oamenii, în modul lor vrednic de milă, că specia lor se născuse din necesitatea pămîntului de autocunoaştere, se dezvoltase trecînd printr-o serie lungă de mamifere pînă a ajunge la stadiul actual?

În aceste condiţii era natural ca ei să-şi considere taţii ca nişte duşmani, să-i urmărească şi să-i distrugă. Cu adevărat o tragedie cînd singurul gînd al taţilor fusese unitatea prin intermediul căsătoriei, copiii să facă o gafă şi să întrerupă festivitatea.

Oamenii rămîn oameni. Dar poate că Aaron va fi diferit, deşi s-ar putea ca odată să se întoarcă şi ei la lumea omenească şi să uite tot ce urma să învețe aici. Creaturile care-i erau taţi erau de asemenea şi cei ce zămisliseră cîndva oamenii. Dar vroiseră şi nişte parteneri de joacă – şi astfel împreună creaseră oameni.

Ce eroare, ce calcul greşit catastrofal. Cu timpul, cei mai răi îi biruiseră pe cei mai buni; femeile au devenit sclave, demonii au fost ucişi sau constrînşi să se adăpostească sub pămînt, lăsînd la suprafaţă oamenii – ca Aaron – mai înţelepţi. Numai prin infiltrarea în seminţia umană a unor noi copii de sex masculin, rasa stăpînitoare va deveni mai prietenoasă. Această şansă avea totuşi puţini sorţi de izbîndă chiar fără intervenţia unor copii furioşi ale căror degete albe, scurte şi groase erau gata să apese pe trăgaci.

Aaron adulmecă pe Packard şi pe tatăl său vitreg – mirosul lor îi spuse că erau străini. Începînd din acea seară se va putea gîndi la ei ca la nişte animale aparţinînd unei specii diferite. Cei mai legat se simţea acum de splendidul cortegiu de demoni pe care ştia că-l va proteja, dacă va fi necesar, chiar cu propria sa viaţă.

Maşina lui Packard conducea atacul. Şirul de vehicule apăru din întuneric într-un uriet cumplit de sirene, îndreptîndu-se cu toate farurile aprinse direct spre grupul de participanţi la „sărbătoare". Din cîteva maşini se auziră urletele spontane de groază ale cîtorva poliţişti la vederea spectacolului ce li se deschidea în faţa ochilor; dar deja era prea tîrziu – atacul nu mai putea fi oprit. Se auziră împuşcături. Aaron simţi cum taţii săi făcură un cerc protector în jurul lui, culoarea corpurilor lor devenind din ce în ce mai întunecată din cauza mîniei şi a fricii.

Instinctiv Packard îşi dădu seama că şi aceste fiinţe încercau o oarecare teamă . Simţea acest lucru după miros, pentru că, în meseria pe care o avea învăţase să recunoască frica, s-o folosească împotriva ticăloşilor. Îşi urlă ordinele prin microfon şi conduse atacul împotriva cercului creat de demoni. Aşezat pe locurile din spate ale unei maşini, Davidson închise ochii şi începu să se roage lui Yahweh[1], şi lui Buda şi lui Groucho Marx[2]. Daţi-mi putere să rezist, daţi-mi indiferenţă dar şi un oarecare simţ al umorului. Degeaba – nu se întîmplă nimic. Vocea îi tremura încă de emoţie şi de-abia se ţinea să nu-şi dea drumul în pantaloni.

Zgomot asurzitor de frîne.Davidson întredeschise puţin ochii şi apucă să vadă cum una din creaturi îşi înfăşoară mîna purpurie-neagră în jurul maşinii lui Packard şi o ridică în aer. Una din uşile din spate se deschise brusc şi o siluetă – în care o recunoscu pe Eleanor Kooker – căzu la pămînt de la o distanţă de cîţiva paşi; imediat după ea urmă şi Eugene. Urmă o coliziune în lanţ – o scenă de apocalips, parţial acoperită de fum şi praf. Nu se auzea decît zgomotul parbrizurilor sfărîmate – prin care săreau cît puteau de

[1] *Yahweh sau Iehovah - nume convenţional al divinităţii ebraice supreme postelohiste şi unice*

[2] *Groucho (Julius Henry) Marx (1890-1977) - actor american de comedie*

repede polițiștii – ale capotelor boțite și ale ușilor sfîșiate, punctate, pe ici pe colo, cu urletul unei sirene sau cu geamătul de moarte al vreunui sticlete zdrobit.

Cu toate acestea, vocea lui Packard continua să se audă strigîndu-și ordinele din mașina-i ce era ridicată tot mai sus în aer și ale cărei roți se învîrteau nebunește în gol. Demonul zgîlțîia mașina exact cum ar fi făcut un copil cu o jucărie. Una din ușile din față se deschise și Jedediah căzu, aterizînd în fusta de piele a creaturii. Davidson văzu cum aceasta îl înfășoară pe adjunctul de șerif ce deja avea spatele frînt, și-i aspiră înăuntru. O mai văzu și pe Eleanor cum stătea în fața demonului uriaș în timp ce acesta îl devora fiul.

– Ieși de acolo, Jedediahi urlă ea, trăgînd foc după foc în capul cilindric, fără nici o expresie a devoratorului.

Davidson se dădu jos din mașină pentru a avea o mai bună vizibilitate. Acum putea vedea mai clar grămada de mașini sfărîmate și capote împroșcate cu sînge. Monștrii deja se retrăgeau, lăsîndu-l pe unul din ei pentru a le acoperi fuga. În liniște Davidson adresă rugi fierbinți de mulțumire oricărei zeități care binevoia să-l asculte. Diavolii se îndepărtau. Nu va mai fi nici o bătălie „mînă" la „tentacul". Bălatul va fi pur și simplu mîncat de viu sau cum vor vrea răpitorii săi. Într-adevăr – de unde stătea acum, putea să-l vadă pe Aaron. Nu semăna oare acea figură fragilă, pe care demonii ce se retrăgeau o țineau atît de sus, cu un fel de trofeu?

Insultați și înjurați de Eleanor, polițiștii ce-și găsiseră adăpost fiecare pe unde putuse, ieșeau acum din ascunzători, înconjurîndu-l pe monstrul rămas pe loc. La urma urmei, nu era decît un singur dușman de înfruntat. Începură să tragă rafală după rafală în corpul cutat și în capul de o geometrie indefinită, dar fără vreun rezultat aparent. Numai după ce corpul șerifului începu să facă un zgomot de broască moartă într-o cutie de tinichea, își pierdu orice interes în mașina acestuia și-i dădu drumul. Un miros de benzină se răspîndi în aer, întorcînd pe dos stomacul lui Davidson.

Se auzi un strigăt: Adăpostiți-vă!

O grenadă? Mai bine nu – cu atîta benzină peste...

☛

Davidson se aruncă la pămînt. Urmă o tăcere bruscă – întreruptă doar de gemetele unui rănit de negăsit prin tot acel haos – ...și grenada explodă cu un zgomot surd, aruncînd în aer bucăți de pietre și pămînt.

Cineva exclamă: „Dumnezeul mare!" – cu o nuanță de victorie în glas.

Dumnezeule! În numele lui... pentru gloria lui...

Demonul fusese cuprins de flăcări. Țesutul subțire al fustei sale de piele acum îmbibat cu benzină ardea; unul din membre îi fusese smuls de explozie, altul parțial distrus; din răni și din ciotul rămas țîșnea un sînge gros și fără culoare; aerul se umplu de un miros de dulciuri arse. Creatura era pe punctul de a fi incinerată. Corpul i se clătina și-i tresărea în timp ce flăcările îi mistuiau fața inexpresivă; se împletici, îndepărtîndu-se de călăii săi fără a scoate nici un sunet de durere. Lui Davidson îi făcu o mare plăcere să-l vadă arzînd – ceva asemănător cu satisfația pe care o simțise cîndva.

Packard fu tras cu greu de sub mormanul de fierărie ce fusese pînă acum cîteva minute frumoasa sa mașină. Dumnezeule, se gîndi Davidson, tipul trebuie să fi fost făcut din oțel – se ridicase în picioare și-și îndemnă oamenii să atace dușmanul. Dar norocul îi părăsise – o picătură arzînd căzu din demonul de agonie drept în balta de benzină în care stătea șeriful. În momentul următor, ei, mașina și cei doi polițiști care-l salvaseră fură învăluiți într-un nor enorm de foc. Nu aveau nici cea mai mică șansă de supraviețuire – fură dizolvați pur și simplu. Davidson le putea urmări siluetele întunecate pierzîndu-se în acel infern, chiar înainte ca supliciul lui Packard să se fi terminat.

– Vedeți ce au făcut? Vedeți de ce sînt în stare?

Cuvinte dure însoțite de strigătele sălbatice ale polițiștilor.

– Terminați odată! continuă să strige Eugene. Ștergeți-i de pe fața pămîntului.

Lucy putea auzi zgomotul bătăliei dar nu făcu nici o încercare de a se îndrepta spre dealuri. Ceva în legătură cu felul în care luna strălucea pe cer și cu mirosul adus de vînt, îl tăiase orice poftă de a merge spre locul cu pricina. Frîntă de oboseală dar și oarecum vrăjită, se opri la mijlocul deșertului și privi atentă cerul.

Cînd, după o bucată de vreme, își coborî privirea spre orizont, văzu două lucruri interesante. De pe deal se ridica o dîră neagră de fum, iar în raza ei vizuală se distingea, în lumina blîndă a nopții, un șir de creaturi ce se îndepărtau în grabă. Ea începu brusc să alerge.

În timp ce fugea, îi trecu prin minte că mersul era la fel de viu și voios ca cel al unei tinere fete; același lucru se putea spune și despre motivația sa: era cea a unei tinere ce-și urmărea iubitul.

Grupul de demoni dispăru pur și simplu din vedere într-o zonă pustie a deșertului. Din locul unde se oprise gîfîind, lui Lucy i se păru că intraseră în pămînt. O rupse iar la fugă. Cu siguranță că avea dreptul să-și mai vadă încă o dată fiul și iubiții ei înainte ca toți să dispară pentru totdeauna! Să-l fie oare refuzat acest lucru după atîția ani de așteptare?

Prima mașină era condusă de Davidson la ordinele unui Eugene cu care nu avea nici un rost să discuți în contradictoriu în acel moment. Ceva din felul în care își ținea pușca sugera că urma să tragă întîi și apoi să pună întrebări; ordinele pe care le urla către grupul răzleț ce-l urma cuprindeau foarte puține cuvinte raționale, majoritatea erau obscenități. Nebunia i se citea în ochi; din gură i se scurgea salivă. Se comporta ca un om primitiv și acest lucru îl îngrozea pe Davidson. Dar era prea tîrziu pentru a mai da înapoi – îl întovărășea pe acest „om" în ultima lui urmărire apocaliptică.

– Vedeți, fiii ășta de cățea nu au nici un fel de cap, urla el ca să acopere motorul. De ce dracu' mergi atît de încet, băiete?

Propti țeava puștii în stomacul lui Davidson.

– Accelerează, sau îți zbor creierii!

– Nu știu încotro au luat-o, zbieră Davidson la rîndul său.

– Ce, ai înnebunit? Arată-mi direcția!

– Nu ți-o pot arăta de vreme ce ei au dispărut.

Ca prin minune Eugene își dădu seama de situație.

– Încetinește, băiete. Făcu semn prin fereastră celorlalte mașini să-și reducă viteza.

– Oprește mașina – da' oprește-o odată! Și stinge dracului nenorocitele alea de faruri. Și voi cellalți faceți la fel!

Toate farurile se stinseră. Întuneric brusc. Tăcere mormîntală. Nu se vedea și nici nu se auzea nimic din nici o direcție. Dispăruseră. Întregul trib de demoni se făcuseră parcă nevăzuți! Fantastic!

Deșertul devenea din ce în ce mai vizibil pe măsură ce ochii îl se acomodau cu lumina lunii. Eugene coborî din mașină cu arma în poziție de tragere și privi fix la nisip de parcă se aștepta ca acesta să vorbească dezvăluindu-le direcția de mers.

– Ticăloșilor, zise el foarte încet.

Lucy se opri din alergat. Acum mergea încet spre șirul de mașini. Totul se terminase deja. Toți fuseseră păcăliți – dispariția fusese un atu pe care nimeni nu-l prevăzuse.

Atunci îl auzi pe Aaron.

Nu putea să-l vadă, dar vocea îl era la fel de clară ca sunetul cristalin al unui clopoțel – și o chema. Sunetul clopoțelului indica începutul unei ceremonii, el spunea: veniți să o celebrați cu noi!

O auzi și Eugene; zîmbi. Deci ei erau pe undeva prin apropiere.

– Heil se auzi vocea bălatului.

– Unde este? Poți să-l vezi, Davidson?

Acesta scuturâ din cap. Apoi...

– Așteaptă o clipă! Așteaptă! Văd o lumină – uită-te drept înainte.

– Acum o văd.

Cu băgare de seamă Eugene îi făcu semn lui Davidson să-și reia locul la volan.

– Dă-i drumul, băiete. Încet. Și fără să aprinzi farurile.

Davidson făcu semn că a înțeles. Mai multe meduze de zdrobit sub tocuri, se gîndi el; în cele din urmă erau pe punctul de a le veni de hac bastarzilor ăștora; nu merita acest lucru un risc? Convoiul de mașini se puse în mișcare, înaintînd cu un pas de melc.

Lucy începu din nou să alerge; acum putea vedea silueta minusculă a lui Aaron stînd pe marginea unei pante ce se continua cu o zonă nisipoasă. Mașinile se îndreptau spre el.

Văzîndu-i apropiindu-se, Aaron încetă să mai strige și porni înapoi în josul pantei. Nu mai era nevoie să mai aștepte nici măcar un minut, cu siguranță îl vor urmări. Picioarele lui goale aproape că nu lăsau nici o urmă în panta cu nisip moale ce marca hotarul unui alt tărîm depărtat de nerozîile vieții. În umbrele terenului de la capătul pantei, el își vedea familia, făcîndu-i semne și zîmbindu-i.

– Se îndreaptă direct spre grupul de monştri, zise Davidson.

– Atunci urmăreşte-l pe bastardul ăla mic, zise Eugene. Poate puştiul nu-şi dă seama ce face. Şi prinde-l în bătaia reflectoarelor.

Valuri de lumină îl scăldău pe Aaron. Hainele îi erau numai zdrenţe şi se vedea că de-abia se mişca din cauza oboselii.

La cîţiva metri în dreapta pantei Lucy urmărea maşina din frunte depăşind buza dealului şi coborînd pe urmele băiatului în...

– Nu, îşi spuse în sinea ei, nu...

Davidson se simţi brusc cuprins de frică. Încetini.

– Dă-i drumul, băiete. Eugene îi propti din nou puşca în stomac.

– I-am încolţit. Avem în mînă întregul grup de creaturi. Ce noroc că băiatul ne-a condus direct la locul lor de refugiu!

Toate maşinile coborau acum panta, roţile derapînd dar şi afundîndu-se în nisip.

Aaron se întoarse. În spatele lui stăteau monştrii, luminaţi doar de fosforescenţa emanată de propriile lor corpuri – o masă compactă de o geometrie imposibil de descris. Amprenta lui Lucifer era peste tot: impregnată în extraordinarele lor anatomii, în giganticele capete ce ţi le puteai imagina doar în vis, în pielea şi solzii cu care erau acoperiţi, în labele şi în ghearele ca nişte foarfece uriaşe.

Eugene făcu semn convoiului să se oprească, coborî din maşină şi se îndreptă spre Aaron.

– Mulţumesc, fiule, zise el. Vino-ncoace, vom avea grijă de tine. Am pus mîna pe ei, acum eşti în siguranţă.

Aaron se holba la tatăl său, fără a înţelege nimic din cuvintele acestuia.

În spatele lui Eugene, oamenii coborau din maşini pregătindu-şi armele; se instală un aruncător de grenade, puştile fură armate, se distribuiră grenadele de mînă

– Băiete, vino la tatăl tău, zise cu o voce mieroasă Eugene.

Aaron nu făcu nici o mişcare aşa încît Eugene se apropie de el cu încă cîţiva paşi. Davidson coborîse deja din maşină şi acum stătea pe nisip tremurînd din toate mădularele.

– Poate că ar trebui să laşi deoparte puşca – poate că-i este frică, sugeră el.

Eugene mormăi ceva dar coborî cu cîţiva centimetri ţeava puştii.

– Eşti în siguranţă, zise Davidson. Totul e în regulă.

– Vino spre noi, băiete. Încet.

Faţa lui Aaron începu să se înroşească. Chiar în lumina înşelătoare a farurilor era evident că-şi schimba culoarea. Obrajii i se umflau ca nişte baloane, iar pielea de pe frunte i se mişca încoace şi încolo ca şi cum şiruri de viermi s-ar fi zvîrcolit dedesubt. Capul părea să i se fluidifice, să capete continuu alte forme, să fie într-o neîncetată mişcare şi schimbare – exact ca şi norii de pe cer. Figura-i de copil dispăru brusc în momentul cînd tatăl – ce exista latent în interiorul corpului fiului său – îşi arătă faţa-i enormă şi inimaginabilă.

Pe măsură ce Aaron devena fiul tatălui său, terenul intra şi el într-o oarecare transformare. Primul care o simţi fu Davidson: era o schimbare uşoară în structura nisipului ca şi cum, o forţă nevăzută ar fi acţionat asupra lui.

Tot ce putea să facă Eugene era să privească cu gura căscată cum se definitiva metamorfoza lui Aaron, al cărui întreg corp era acum cuprins de un tremur nestăpînit. Pîntecul i se umflase şi din el răsăriră o mulţime de conuri ce se transformau aproape

instantaneu în duzini de picioare şerpuitoare; schimbarea era uluitoare în complexitatea ei, avînd în vedere existenţa pînă atunci oarecum normală a copilului.

Fără nici un avertisment Eugene ridică puşca şi trase în fiul său.

Glonţul îl lovi pe băiatul-demon drept în mijlocul feţei. Aaron se prăbuşi pe spate, continuînd să se transforme chiar în ciuda faptului că sîngele, parţial roşcat, parţial argintiu, îi curgea din rană pe pămîntul moale.

Siluete ce se ghiceau prin întuneric ieşiră din adăpostul lor pentru a ajuta copilul. Complexitatea formelor lor era simplificată de lumina insuficient de puternică a farurilor, dar pe măsură ce se apropiau, ele păreau să se modifice din nou – corpurile deveneau mai subţiri din cauza durerii şi mîniei, un cor de bocete de dollu răbufnind parcă din inimile lor.

Eugene ridică încă o dată ţeava puştii, savurîndu-şi victoria. Îi putea distruge... Dumnezeule, cum îi mai putea distruge. Blestemaţii ăştia de ticăloşi, murdari, rău mirositori şi hidoşi!

Dar noroiul de sub picioare devenise un fel de melasă caldă ce i se încolăcea în jurul tibiilor, şi în momentul cînd trase din nou îşi pierdu echilibrul. Urlă după ajutor dar Davidson se retrăgea deja în grabă înspre deal, departe de acea zonă în care se ducea o luptă fără sorţi de izbîndă împotriva unei mlaştini ce se ridica din ce în ce mai sus. Restul de oameni erau şi ei prinşi în capcană pe măsură ce deşertul se fluidifica sub ei iar un noroi vîscos începea să înainteze în susul pantei.

Demonii plecaseră; se retrăseseră în întuneric, bocetul lor auzindu-se din ce în ce mai slab.

Eugene, întins cît era de lung pe spate în nisipul mişcător, mai trase încă de două ori – fără nici un rost – undeva în întunericul din spatele corpului lui Aaron. Dădea din picioare ca un porc cu gîtul tăiat, dar cu fiecare mişcare care o făcea se adîncea tot mai mult în nisip. Chiar în momentul cînd faţa îi dispărea dedesubt, apucă să o vadă pe Lucy, stînd pe marginea pantei şi privind fix în jos spre corpul lui Aaron. Apoi totul se scufundă în întuneric.

Deşertul îi înghiţea cu iuteala fulgerului.

Una sau două maşini dispăruseră deja, iar valul de nisip ce urca în sus, implacabil, îi ajungea din urmă pe cei ce încercau să scape. Ţipetele slabe de ajutor erau repede înăbuşite în timp ce gurile erau astupate cu nisip; cineva începu să tragă în pămînt într-o încercare isterică de a stăvili şuvoiul, dar acesta se ridica cu repeziciune pentru a-i înhăţa şi pe ultimii supravieţuitori. Eleanor Kooker nu era persoana care să fie cruţată; se lupta din răsputeri, blestemînd şi apăsînd corpul ce se zvîrcolea al unui poliţist din ce în ce mai adînc în nisip într-o încercare frenetică de a se salva.

Urletele se auzeau acum de peste tot pe măsură ce oamenii cuprinşi de panică se apucau unii de alţii, încercînd să găsească un punct de sprijin în încercarea de a-şi menţine capetele deasupra mării de nisip.

Davidson era îngropat pînă la brîu. Solul care se învolbura în jurul său era fierbinte şi provocator. Intimitatea presiunii îi produse o bruscă dorinţă sexuală.

La cîţiva metri de el un poliţist ţipe cît îi ţinea gura pe măsură ce deşertul îl înghiţea. Puţin mai departe putea vedea o faţă ce se ivea din terenul clocotitor ca un fel de mască vie aruncată la pămînt. Lîngă el erau un braţ, care mai făcea încă semne fluturînd pe măsură ce se scufunda; un şezut voluminos se ridica din marea de nămol ca doi pepeni verzi – semnalul de adio al unui poliţist.

Lucy se dădu doi paşi înapoi în momentul cînd mîlul se revărsă puţin peste buza dealului dar fără a ajunge pînă la picioarele ei. Ceea ce era curios era că el nu se retrase cum ar fi făcut valul oricărei ape. Se întări – ca betonul – imobilizîndu-şi trofeele vii de parcă ar fi fost muşte prinse în bobiţe de chihlimbar. De pe buzele oricărei feţe ce se mai afla încă în contact cu aerul izbucniră ţipete de groază pe măsură ce oamenii simţeau cum deşertul se solidifică în jurul membrelor lor osteneite de atîta luptă.

Davidson o văzu pe Eleanor Kooker îngropată pînă la piept. Lacrimi i se scurgeau pe obraji; plîngea cu suspine ca o fetiţă. Abia se mai gîndea la el însuşi. La casa lui de pe coasta de est, la Barbara sau la copiii săi nu îndrăznea să se gîndească aproape de loc.

Bărbaţii ale căror feţe erau îngropate dar ale căror membre sau părţi ale corpurilor mai erau încă la suprafaţă, erau de acum morţi – asfixiaţi. Mai supravieţuiau numai Eleanor Kooker, Davidson şi încă doi oameni. Unul era îngropat pînă la bărbie. Eleanor fusese astfel prinsă încît sînii i se odihneau pe pămînt, dar braţele îi erau libere să lovească fără nici un folos terenul care o încleştase atît de strîns. Însuşi Davidson era prins de la şolduri în jos. Dar cel mai oribil arăta cealaltă victimă, din care se mai putea vedea doar nasul şi gura. Capul îi era aplecat înspre pămînt, ascuns privirii de o piatră. Continua totuşi să respire – şi să ţipe.

Eleanor Kooker continua să scurme pămîntul cu unghiile de acum rupte, dar acesta nu mai era nisipul moale. Era neclintit.

– Adu ajutoare, ţipă ea adresîndu-se lui Lucy, întinzînd spre ea mîinile-i sîngerînde.

Cele două femei se holbară una la cealaltă.

– Dumnezeule mare! ţipă Gura.

Capul tăcea dar, avînd în vedere privirea-i împăienjenită, era evident că omul îşi pierduse minţile.

– Te rog ajută-ne..., se rugă Bustul lui Davidson. Du-te şi adu nişte ajutoare.

Lucy încuviinţă din cap.

– Du-te! urlă Eleanor Kooker. Dar du-te odată!

Stupefiată, Lucy o ascultă. Deja înspre est se ivea zorile. În curînd aerul va începe să încingă. În Welcome, după trei ore de mers pe jos, va întîlni doar oameni bătrîni, femei isterice şi copii. Probabil că va fi nevoie să aducă ajutoare de la cincizeci de mile depărtare. Cu condiţia că va putea să-şi reamintească drumul înapoi. Şi, bineînţeles, dacă nu se va prăbuşi la pămînt din cauza oboselii şi nu va muri pe undeva prin deşert.

Va fi aproape de amiază cînd va putea să aducă ajutoare femeii, Bustului, Capului şi Gurii. Dar pînă atunci pustietatea le va veni de hac. Soarele le va fierbe creierii, şerpii îşi vor face cuib în părul lor, ulii le vor ciuguli ochii lipsiţi de orice apărare. Lucy se mai uită încă o dată la formele lor neînsemnate, pipernicite de înaintarea implacabilă a soarelui în sus pe cer. Mici virgule şi puncte ale durerii umane, pe o filă albă de nisip. Ea nu catadicsi să se gîndească la condeiul care le scrisese acolo. Era timp destul pentru aceasta mîine.

După o bucată de vreme, începu să fugă.

Traducere de
Florin Mircea TUDOR

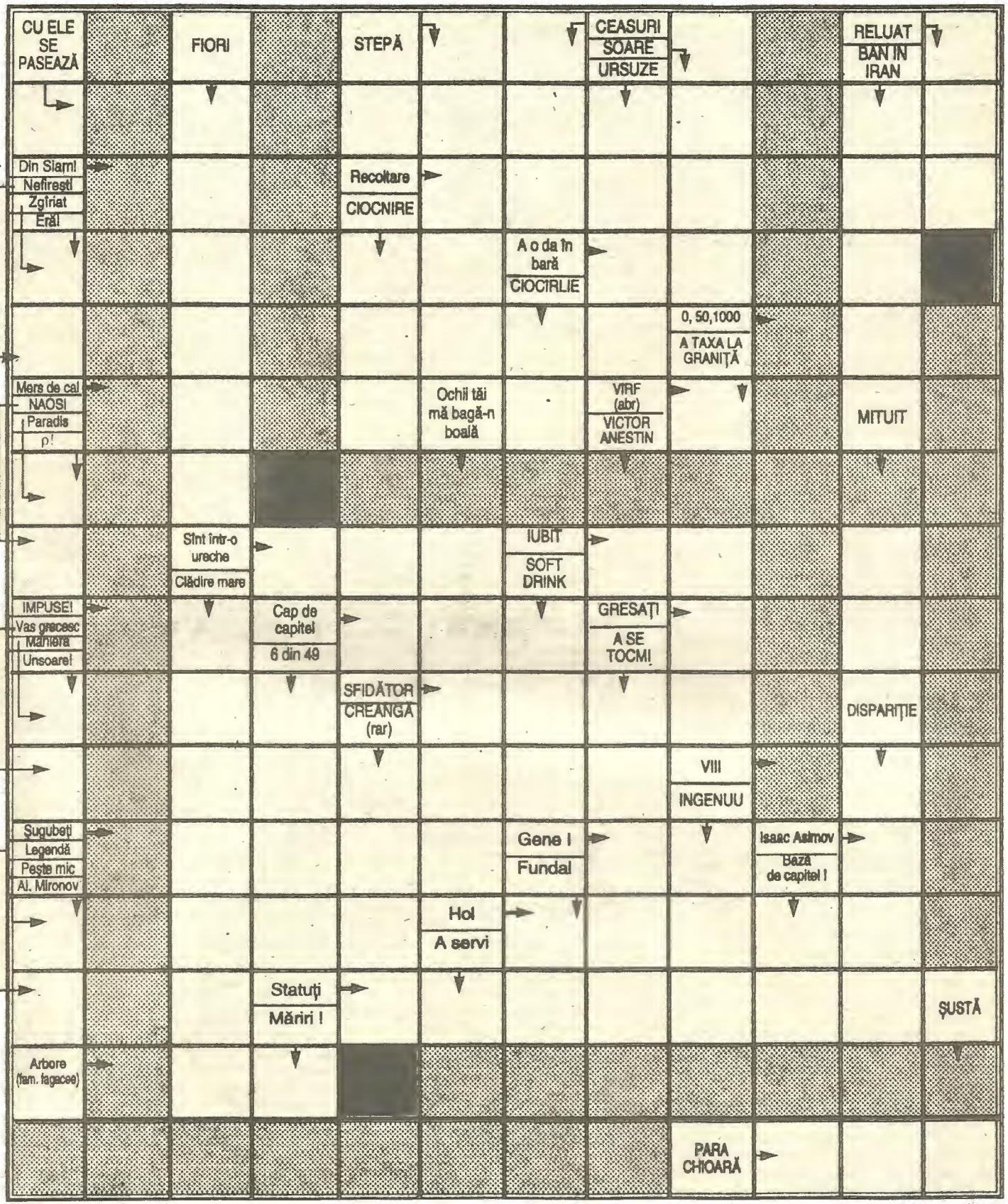

Sîmbătă 9 -XII -1994 la sediul redacţiei va avea loc lansarea numărului 100 al Jurnalului SF.
Taxa de participare este de 5000 de lei.
Informaţii suplimentare la telefon 3129945.